

பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்
கோயம்புத்தூர் - 641 046

இளங்கலை – அறிவியல் பட்டப்படிப்பில் இரண்டாமாண்டு, தமிழ்
பயில்வோர்க்குரியது

செய்யுள் திரட்டு
(2010-2011 ஆம் கல்வியாண்டு முதல் சேர்வோர்க்குரியது)
மூன்றாம் பருவம்
பகுதி 1 தமிழ் தாள் -III

அறிமுகவுரை

பள்ளிக் கல்வி நிறைவடைந்து பல்கலைக் கழகக் கல்விக்கு வரும் பட்டவகுப்பு மாணவர்தம் கருத்துப் பரிமாற்றத்திறன், (Communicative skill) சிந்தனைத்திறன், ஆளுமைத்திறன் ஆகியவற்றை வளர்த்து, வாழ்வியல் விழுமியங்களை உணரச் செய்து, தேசிய, உலக ஒருமைப் பாட்டுணர்வை மனத்தில் இருத்தி வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்குரிய நேர்முக எண்ணம் (Positive thinking) வலுப்பெறும் வகையில் இப்பாடத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

மூன்றாம் பருவத்தில் ஊழ்வினை, பகுத்தறிவு, வீரம், மனிதநேயம் ஆகியவற்றை ஆழ்ந்தறியும் வகையில் செய்யுள் பகுதிகள் இடம்பெறுகின்றன. நடைமுறை சமுதாயச் சிந்தனையை வெளிக் கொணரும் வகையில் புதினம் அமைந்துள்ளது.

பாடத்திட்டக் குழுவினர்

பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்
கோயம்புத்தூர் - 641 046
பாடத்திட்டம் - பகுதி - 1 தமிழ்த்தாள் - III - மூன்றாம் பருவம்
(2010 - 2011 ஆம் கல்வியாண்டில் பயில்வோர்க்குரியது)
(செய்யுள், புதினம், இலக்கணம், இலக்கிய வரலாறு, பயிற்சிக்கட்டுரை)

அலகு - 1 ஊழ்வினையும், பகுத்தறிவும்

1. சிலப்பதிகாரம் - கட்டுரைக் காதை
2. மணிமேகலை - சிறை விடு காதை
3. சீவகசிந்தாமணி - விமலையார் இலம்பகம்

அலகு - 2 வீரமும், மனிதநேயமும்

1. கம்பராமாயணம் - நட்புக்கோள்படலம்
2. பெரியபுராணம் - திருநாளைப் போவார் புராணம்

அலகு - 3 நடைமுறை சமூகச் சிந்தனை

புதினம்: தகனம் - ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி
நியு செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், அம்பத்தூர், சென்னை-98, விலை:50/-

அலகு -4 யாப்பும், அணியும்

1. யாப்பு இலக்கணம்
  2. அணி இலக்கணம்
- மொழியமைப்பு - பாடப்பகுதியை ஒட்டியவை
நிலைமண்டல ஆசிரியப்பா, அறு சீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்,
கலிவிருத்தம்.
உவமை அணி, தற்குறிப்பேற்ற அணி, உயர்வுநவிற்சி அணி, இல்பொருள்
உவமை அணி, சொற்பொருள் பின்வரு நிலையணி.

அலகு -5

1. இலக்கிய வரலாறு - பாடத்திட்டத்தைத் தழுவியது.
  1. ஐம்பெருங்காப்பியங்கள்
  2. கம்பராமாயணம்
  3. பெரியபுராணம்
  4. புதினத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்.

2. பயிற்சிக்கூரியன
  1. பொதுக்கட்டுரை

**முன்றாம் பருவம்
தமிழ்த்தாள் -3**

வினாத்தாள் அமைப்பு

நேரம் - 3 மணி

மதிப்பெண் - 75

பிரிவு - அ

10x1=10

ஒரு சொல்/ ஒரு தொடரில் விடை எழுதுக.

(அலகு 1,2,3,4)

பிரிவு -ஆ

5x5=25

இரண்டு பக்க அளவில் எழுதுக.

செய்யுள் - 2 வினாக்கள்

புதினம் - 1 வினா

இலக்கணம் - 1 வினா

இலக்கியவரலாறு – 1 வினா

பிரிவு - இ

5x8=40

கட்டுரை வடிவில் விடை தருக.

செய்யுள் - 2 வினாக்கள்

புதினம் - 1 வினா

இலக்கியவரலாறு – 1 வினா

பொதுக்கட்டுரை – 1 வினா

குறிப்பு

ஆ, இ பிரிவுகள் 'இது' அல்லது 'அது' என்ற வகையில் அவற்றிற்கு உரிய அலகுகளில் அமைதல் வேண்டும்.

1. சிலப்பதிகாரம் கட்டுரை காதை

ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்று சிலப்பதிகாரம். “நெஞ்சை அள்ளும்” சிலப்பதிகாரம் எனப் போற்றியவர் பாரதியார். சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் இரட்டைக்காப்பியங்கள். சிலம்பு காரணமாக எழுந்த வரலாறு காப்பியமாக்கப்பட்டமையால் சிலப்பதிகாரம் எனப் பெயர் பெற்றது. இந்நூலின் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள். சேரமரபில் தோன்றிய இப்பெருந்தகை மனையறத்தையும். அரசு போகத்தையும் துறந்தவர்.

சிலப்பதிகாரம் கீழைக்கடலருகே உள்ள புகாரில் தொடங்கி, தமிழகத்தின் இடையே உள்ள மதுரையில் வளர்ந்து, மேலைக்கடல் அருகே உள்ள வஞ்சியில் நிறைவுறுகிறது. இது இயல், இசை, கூத்து என முத்தமிழும் விரவிய செந்தமிழ்க் காப்பியம். மூன்று காண்டங்களையும், முப்பது காதைகளையும் உடையது. “அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும்; உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்துவர்; ஊழ்வினை உருத்து வந்தாட்டும் என்ற முப்பெருங்கருத்துக்களின் விளக்கமே இந்நூல்.

இங்கு பாடப்பகுதியாக இடம்பெறுவது கட்டுரை காதை. இக்காதை கண்ணகிபால் வந்து தோன்றிய மதுராபதி தெய்வம், நடந்த நிகழ்ச்சிக்குக் காரணம் ஊழ்வினையே என விளக்கம் தருகின்றது. “இன்றிலிருந்து பதினான்காவது நாளில் நின் கணவனைக் கண்டு சேர்வாய்’ எனக் கூறிச் செல்கின்றது. திருச்செங்குன்றென்னும் மலை மீதேறி வேங்கை மரத்தின் கீழ் நின்ற கண்ணகி தெய்வ வடிவுடன் போந்த கோவலனைக் கண்டு வானவூர்தியிலேறித் தேவர்கள் போற்றத் துறக்கம் அடைந்தாள் என்ற செய்தியைத் தாங்கி நிற்கின்றது.

கட்டுரைக் காதை

சடையும் பிறையும் தாழ்ந்த சென்னிக்
 குவளை உண்கண் தவளவாள் முகத்தி
 கடையெயிறு அரும்பிய பவளச்செவ் வாய்த்தி
 இடைநில விரிந்த நித்தில நகைத்தி
 இடமருங் கிருண்ட நீல மாயினும் (5)

வலமருங்கு பொன்னிறம் புரையு மேனியள்
 இடக்கை பொலம்பூந் தாமரை யேந்தினும்
 வலக்கை அம்சடர்க் கொடுவாள் பிடித்தோள்
 வலக்கால் புனைகழல் கட்டினும் இடக்கால்
 தனிச்சிலம்பு அரற்றுந் தகைமையள் பனித்துறைக் (10)

கொற்கைக் கொண்கள் குமரித் துறைவன்
 பொற்கோட்டு வரம்பன் பொதியிற் பொருப்பன்
 குலமுதற் கிழத்தி ஆதலின் அலமந்து
 ஒருமுலை குறைந்த திருமா பத்தினி
 அலமரு திருமுகத் தாயிழை நங்கைதன் (15)

முன்னிலை ஈயாள் பின்னிலைத் தோன்றிக்
 கேட்டிசின் வாழி நங்கையென் குறையென
 வாட்டிய திருமுகம் வலவயிற் கோட்டி
 யாரைநீ என்பின் வருவோய் என்னுடை
 ஆரஞர் எவ்வம் அறிதி யோவென (20)

ஆரஞ ரெவ்வ மறிந்தேன் அணியிழாஅய்
 மாபெருங் கூடல் மதுரா பதியென்பேன்
 கட்டுரை யாட்டினேன் யானின் கணவற்குப்
 பட்ட கவற்றியேன் பைந்தொடி கேட்டி
 பெருந்தகைப் பெண்ணென்று கேளாயென் நெஞ்சம் (25)

வருந்திப் புலம்புறு நோய்
 தோழிநீ ஈதொன்று கேட்டியென் கோமகற்கு
 ஊழ்வினை வந்தக் கடை
 மாதராய் ஈதொன்று கேளுன் கணவற்குத்
 தீதுற வந்த வினை; காதின் (30)

மறைநா வோசை யல்ல தியாவதும்
 மணிநா வோசை கேட்டது மிலனே
 அடிதொழு திறைஞ்சா மன்ன ரல்லது
 குடிபழி தூற்றுங் கோலனு மல்லன்
 இன்னுங் கேட்டி நன்னுதல் மடந்தையர் (35)

மடங்கெழு நோக்கின் மதமுகந் திறப்புண்டு
இடங்கழி நெஞ்சத்து இளமை யானை
கல்விப் பாகன் கையகப் படாஅது
ஒல்கா வுள்ளத் தோடு மாயினும்
ஒழுக்கொடு புணர்ந்தவிவ் விழுக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு (40)

இழுக்கந் தாராது இதுவுங் கேட்டி
உதவா வாழ்க்கைக் கீரந்தை மனைவி
புதவக் கதவம் புடைத்தனன் ஒருநாள்
அரைச வேலி யல்ல தியாவதும்
புரைதீர் வேலி இல்லென மொழிந்து (45)

மன்றத் திருத்திச் சென்றீ ரவ்வழி
இன்றவ் வேலி காவா தோவெனச்
செவிச்சூட் டாணியிற் புகையழல் பொத்தி
நெஞ்சஞ் சுடுதலின் அஞ்சி நடுக்குற்று
வச்சிரத் தடக்கை அமரர் கோமான் (50)

உச்சிப் பொன்முடி ஒளிவளை உடைத்தகை
குறைத்த செங்கோல் குறையாக் கொற்றத்து
இறைக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு இழுக்க மின்மை
இன்னுங் கேட்டி நன்வா யாகுதல்
பெருஞ்சோறு பயந்த திருந்துவேல் தடக்கை (55)

திருநிலை பெற்ற பெருநா ளிருக்கை
அறனறி செங்கோல் மறநெறி நெடுவாள்
புறவுநிறை புக்கோன் கறவைமுறை செய்தோன்
பும்புனர் பழனப் புகார்நகர் வேந்தன்
தாங்கா விளையுள் நன்னா டதனுள் (60)

வலவைப் பார்ப்பான் பராசர னென்போன்
குலவுவேற் சேரன் கொடைத்திறங் கேட்டு
வண்டமிழ் மறையோற்கு வானுறை கொடுத்த
திண்டிறல் நெடுவேற் சேரலற் காண்கெனக்
காடும் நாடும் ஊரம் போகி (65)

நீடுநிலை மலயம் பிற்படச் சென்றங்கு
ஒன்றுபுரி கொள்கை இருபிறப் பாள்
முத்தீச் செல்வத்து நான்மறை முற்றி
ஐம்பெரு வேள்வியுஞ் செய்தொழில் ஓம்பும்
அறுதொழி லந்தணர் பெறுமுறை வகுக்க (70)

நாவலங் கொண்டு நண்ணா ரோட்டிப்
பார்ப்பன வாகை சூடி ஏற்புற

நன்கலங் கொண்டு தன்பதிப் பெயர்வோன்
செங்கோற் றென்னன் திருந்துதொழில் மறையவர்
தங்கா லென்ப தூரே அவ்வூர்ப்

(75)

பாசிலை பொதுளிய போதிமன் றத்துத்
தண்டே குண்டிகை வெண்குடை காட்டம்
பண்டச் சிறுபொதி பாதக் காப்பொடு
களைந்தனன் இருப்போன் காவல் வெண்குடை
விளைந்துமுதிர் கொற்றத்து விறலோன் வாழி

(80)

கடற்கடம் பெறிந்த காவலன் வாழி
விடர்ச்சிலை பொறித்த வேந்தன் வாழி
பூந்தண் பொருநைப் பொறையன் வாழி
மாந்தரஞ் சேரல் மன்னவன் வாழ்கெனக்
குழலும் குடுமியும் மழலை செவ்வாய்த்

(85)

தளர்நடை யாயத்துத் தமர்முதல் நீங்கி
விளையாடு சிறாஅ ரெல்லாஞ் சூழ்தர
குண்டப் பார்ப்பீ ரென்னோ டோதியென்
பண்டச் சிறுபொதி கொண்டுபோ மின்னெனச்
சீர்த்தகு சிறப்பின் வார்த்திகன் புதல்வன்

(90)

ஆலமர் செல்வன் பெயர்கொண்டு வளர்ந்தோன்
பால்நாறு செவ்வாய்ப் படியோர் முன்னர்த்
தளர்நா வாயினும் மறைவிளி வழாஅது
உளமலி உவகையோ டொப்ப வோதத்
தக்கிணன் தன்னை மிக்கோன் வியந்து

(95)

முத்தப் பூணூல் அத்தகு புனைகலம்
கடகம் தோட்டொடு கையுறை ஈத்துத்
தன்பதிப் பெயர்ந்தன னாக நன்கலன்
புனைபவும் பூண்பவும் பொறாஅ ராகி
வார்த்திகன் தன்னைக் காத்தன ரோம்பிக்
கோத்தொழி விளையவர் கோமுறை அன்றிப்
படுபொருள் வெளவிய பார்ப்பா னிவனென
இடுசிறைக் கோட்டத் திட்டன ராக
வார்த்திகன் மனைவி கார்த்திகை என்போள்
அலந்தனள் ஏங்கி அமுதனள் நிலத்தில்

(100)

(105)

புலந்தனள் புரண்டனள் பொங்கினள் அதுகண்டு
மையறு சிறப்பின் ஐயை கோயில்
செய்வினைக் கதவந் திறவா தாகலின்

திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவம்
மறவேல் மன்னவன் கேட்டனன் மயங்கிக் (110)

கொடுங்கோ லுண்டுகொல் கொற்றவைக் குற்ற
இடும்பை யாவதும் அறிந்தீ மின்னென
ஏவ விளையவர் காவலற் றொழுது
வார்த்திகற் கொணர்ந்த வாய்மொழி யுரைப்ப
நீர்த்தன் றிதுவென நெடுமொழி கூறி (115)

அறியா மாக்களின் முறைநிலை திரிந்தவென்
இறைமுறை பிழைத்தது பொறுத்தல் நுங் கடனெனத்
தடம்புனற் கழனித் தங்கால் தன்னுடன்
மடங்கா விளையுள் வயலூர் நல்கிக்
கார்த்திகை கணவன் வார்த்திகன் முன்னர் (120)

இருநில மடந்தைக்குத் திருமார்பு நல்கியவள்
தணியா வேட்கையுஞ் சிறிதுதணித் தனனே
நிலைகெழு கூடல் நீள்நெடு மறுகின்
மலைபுரை மாடம் எங்கணும் கேட்பக்
கலையமர் செல்வி கதவந் திறந்தது (125)

சிறைப்படு கோட்டஞ் சீமின் யாவதுங்
கறைப்படு மாக்கள் கறைவீடு செய்ம்மின்
இடுபொரு ளாயினும் படுபொரு ளாயினும்
உற்றவர்க் குறுதி பெற்றவர்க் காமென
யானை யெருத்தத்து அணிமுரசு இரீஇக் (130)

கோன்முறை யறைந்த கொற்ற வேந்தன்
தான்முறை பிழைத்த தகுதியுங் கேள்நீ
ஆடித் திங்கள் பேரிருட் பக்கத்து
அழல்வோர் குட்டத் தட்டமி ஞான்று
வெள்ளி வாரத்து ஒள்ளொரி யுண்ண (135)
உரைசால் மதுரையோடு அரைசுகே டுறுமெனும்
உரையு முண்டே நிரைதொடி யோயே
கடிபொழி லுடத்த கலிங்கநன் னாட்டு
வடிவேற் றடக்கை வசவுங் குமரனும்
தீம்புனற் பழனச் சிங்க புரத்தினும் (140)

காம்பெழு கானக் கபில புரத்தினும்
அரைசாள் செல்வந்து நிரைநார் வேந்தர்
வீயாத் திருவின் விழுக்குடிப் பிறந்த
தாய வேந்தர் தம்முள் பகையுற
இருமுக் காவதத் திடைநிலைத் தியாங்கணுஞ் (145)

செருவல் வென்றியிற் செல்வோ ரின்மையின்
அரும்பொருள் வேட்கையிற் பெருங்கலன் சுமந்து
கரந்துறை மாக்களிற் காதலி தன்னொடு
சிங்கா வண்புகழ்ச் சிங்க புரத்தினோர்
அங்கா டிப்பட் டருங்கலன் பகரும் (150)

சங்கமன் என்னும் வாணிகன் தன்னை
முந்தைப் பிறப்பிற் பைந்தொடி கணவன்
வெந்நிறல் வேந்தற்குக் கோத்தொழில் செய்வோன்
பரத னென்னும் பெயரனக் கோவலன்
விரத நீங்கிய வெறுப்பின னாதலின் (155)

ஒற்றன் இவனெனப் பற்றினன் கொண்டு
வெற்றிவேல் மன்னற்குக் காட்டிக் கொல்வுழிக்
கொலைக்களப் பட்ட சங்கமன் மனைவி
நிலைக்களங் காணாள் நீலி என்போள்
அரசர் முறையோ பரதர் முறையோ (160)

ஊர் முறையோ சேரியீர் முறையோவென
மன்றினும் மறுகினும் சென்றனள் பூசலிட்டு
எழுநா ளிரட்டி எல்லை சென்றபின்
தொழுநாள் இதுவெனத் தோன்ற வாழ்த்தி
மலைத்தலை யேறியோர் மால்விசும் பேணியில் (165)

கொலைத்தலை மகனைக் கூடுபு நின்றோள்
எம்முறு துயரம் செய்தோ ரியாவதும்
தம்முறு துயரமிற் றாகுக வென்றே
விழுவோ ளிட்ட வழுவில் சாபம்
பட்டனி ராதலிற் கட்டுரை கேள்நீ (170)

உம்மை வினைவந் துரத்த காலைச்
செம்மையி லோர்க்குச் செய்தவ முதவாது
வாரொலி கூந்தல்நின் மணமகன் தன்னை
ஈரேழ் நாளகத் தெல்லை நீங்கி
வானோர் தங்கள் வடிவின் அல்லதை (175)

ஈனோர் வடிவிற் காண்டல் இல்லென
மதுரைமா தெய்வ மாபத் தினிக்கு
விதிமுறை சொல்லி அழல்வீடு கொண்டபின்
கருத்துறு கணவற் கண்டபின் அல்லது
இருத்தலும் இல்லேன் நின்றலும் இலனெனக் (180)

கொற்றவை வாயிற் பொற்றொடி தகர்த்துக்
கீழ்த்திசை வாயிற் கணவனொடு புகுந்தேன்
மேற்றிசை வாயில் வறியேன் பெயர்கென
இரவும் பகலு மயங்கினள் கையற்று
உரவுநீர் வையை ஒருகரைக் கொண்டாங்கு (185)

அவல என்னாள் அவலித்து இழிதலின்
மிசைய என்னாள் மிசைவைத் தேறலிற்
கடல்வயிறு கிழித்து மலைநெஞ்சு பிளந்தாங்கு
அவுணரைக் கடந்த சுடரிலை நெடுவேல்
நெடுவேள் குன்றம் அடிவைத் தேறிப் (190)

பூத்த வேங்கைப் பொங்கர்க் கீழோர்
தீத்தொழி லாட்டியேன் யானென் றேங்கி
எழுநா ளிரட்டி எல்லை சென்றபின்
தொழுநா ளிதுவெனத் தோன்ற வாழ்த்திப்
பீடுகெழு நங்கை பெரும்பெய ரேத்தி (195)

வாடா மாமலர் மாரி பெய்தாங்கு
அமரர்க் கரசன் தமர்வந் தேத்தக்
கோநகர் பிழைத்த கோவலன் றன்னொடு
வான வூர்தி ஏறினள் மாதோ
கானமர் புரிசுழற் கண்ணகி தானென். (200)

2. மணிமேகலை சிறை விடு காதை

மணிமேகலை இரட்டைக் காப்பியங்களில் ஒன்று. காப்பியத் தலைவி பெயரால் பெயர் பெற்றது. கோவலன், மாதவி ஆகியவர்களுக்குப் பிறந்த மணிமேகலையின் வரலாறு கூறுவதால் 'மணிமேகலை' என்றும், அவள் துறவு பற்றிக் கூறுவதால் 'மணிமேகலைத் துறவு' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்நூலின் ஆசிரியர் மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார்.

இந்நூல் பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்தது. சமயக் கருத்தைப் பரப்பும் நோக்கில் தோன்றிய முதல் நூல். இலக்கியச் சுவையை விட பௌத்த சமய விளக்கமே காப்பியத்தில் மேலோங்கி உள்ளது. அகவற்பாவால் அமைந்தது. எளிய நடையில் கதை சொல்லும் பாங்கு, இந்நூலின் சிறப்பியல்புகளில் ஒன்று.

சிலம்பிற்குப் பின் தோன்றிய இக் காப்பியம் சிலம்பினைப் போலவே முப்பது காதைகளை உடையது. பாடப்பகுதியாக அமைவது இருபத்து மூன்றாம் காதையான "சிறைவிடு காதை"யாகும்.

இதில் மன்னவன் அருளால் வாசந்தவை என்னும் முதியவள் மகன் துயரால் வருந்தும் இராசமாதேவியை அடைகின்றாள். வருத்தம் நீங்குமாறு பல கட்டுரைகள் கூறி ஆற்றுவிக்கின்றாள். அரசமாதேவியோ தன் துயர் புறத்தே தோன்றா வண்ணம் மணிமேகலையைச் சிறைவிடுக்கின்றாள். அதன்பின் பலவாறு துன்புறுத்துகின்றாள்.

மணிமேகலையோ ஞான உபதேசத்தை இராசமாதேவியின் செவியில் வார்த்து அவள் துயரத்தை அவிக்கின்றாள். அரசமாதேவி மனம் தெளிகின்றாள். அதன்பின் ஒருவரை ஒருவர் அன்புடன் வணங்கும் செய்தியோடு இக்காதை நிறைவுறுகின்றது.

மணிமேகலை

மன்னவ னருளால் வாசந் தவையெனும்
நன்னெடுங் கூந்தல் நரைமு தாட்டி
அரசற் காயினுங் குமரற் காயினும்
திருநிலக் கிழமைத் தேவியர்க் காயினும்
கட்டுரை விரித்துங் கற்றவை பகர்ந்தும் (5)

பட்டவை துடைக்கும் பயங்கெழு மொழினள்
இலங்கரி நெடுங்கண் இராசமா தேவி
கலங்களு ரொழியக் கடிதுசென் றெய்தி
அழுதடி வீழா தாயிழை தன்னைத்
தொழுதுமுன் னின்று தோன்ற வாழ்த்திக் (10)

கொற்றங் கொண்டு குடிபுறங் காத்தும்
செற்றத் தெவ்வர் தேளந்தம தாக்கியும்
தருப்பையிற் கிடத்தி வாளிற் போழ்ந்து
செருப்புகன் மன்னர் செல்வுழிச் செல்கென
முத்து விளிதலிக் குடிப்பிறந் தோர்க்கு (15)

நாப்புடை பெயராது நாணுத்தக வுடைத்தே
தன்மண் காத்தன்று பிறர்மண் கொண்டன்று
என்னெனப் படுமோ நின்மகன் மடிந்தது
மன்பதை காக்கு மன்னவன் றன்முன்
துன்பங் கொள்ளே லென்றவள் போயபின் (20)

கையாற் றுள்ளங் கரந்தகத் தடக்கிப்
பொய்யாற் றொழுக்கங் கொண்டுபுற மறைத்து
வஞ்சஞ் செய்குவன் மணிமே கலையெயன்
றஞ்சி லோதி யாசனுக் கொருநாள்
பிறர்பின் செல்லாப் பிக்குணிக் கோலத் (25)

தறிவு திரிந்தோ னரசியல் தானிலன்
கரும்புடைத் தடக்கைக் காமன் கையற
அரும்பெற லிளமை பெரும்பிறி தாக்கும்
அறிவு தலைப்பட்ட ஆயிழை தனக்குச்
சிறைதக் கன்று செங்கோல் வேந்தெனச் (30)

சிறப்பின் பாலார் மக்க ளல்லார்
மறப்பின் பாலார் மன்னர்க் கென்பது
அறிந்தனை யாயினிவ் வாயிழை தன்னைச்
செறிந்த சிறைநோய் தீர்க்கென் றிறைசொல
என்னோ டிருப்பினு மிருக்கஇவ் விளங்கொடி (35)

தன்னோ டெடுப்பினுந் தகைக்குந ரில்லென்று
அங்கவள் தனைக்கூஉய் அவள்தன் னோடு
கொங்கவிழ் குழலாள் கோயிலுட் பக்காங்கு
அறிவு திரித்திவ் வகனக ரெல்லாம்
எறிதரு கோலம்யான் செய்குவ லென்றே (40)

மயற்பகை யூட்ட மறுயிற்ப் புணர்ந்தாள்
அயர்ப்பது செய்யா அறிவின ளாகக்
கல்லா விளைஞ னொருவனைக் கூஉய்
வல்லாங்குச் செய்து மணிமே கலைதன்
இணைவள ரிளமுலை யேந்தெழி லாகத்துப் (45)

புணர்குறி செய்து பொருந்தின ளென்னும்
பான்மைக் கட்டுரை பலர்க்குரை யென்றே
காணம் பலவுங் கைநிறை கொடுப்ப
ஆங்கவன் சென்றவ் வாயிழை யிருந்த
பாங்கி லொருசிறைப் பாடுசென் றணைதலும் (50)

தேவி வஞ்ச மிதுவெனத் தெளிந்து
நாவியன் மந்திரம் நடுங்கா தோதி
ஆண்மைக் கோலத் தாயிழை யிருப்பக்
காணம் பெற்றோன் கடுந்துய ரெய்தி
அரச ருரிமையி லாடவ ரணுகார் (55)

நிரயக் கொடுமகள் நினைப்பறி யேனென்
றகநகர் கைவிட் டாங்கவன் போயபின்
மகனைநோய் செய்தாளை வைப்ப தென்னென்று
உய்யா நோயி னூணொழிந் தனளெனப்
பொய்ந்நோய் காட்டிப் புழுக்கறை யடைப்ப (60)

ஊணொழி மந்திர முடைமையின் அந்த
வாணுதல் மேனி வருந்தா திருப்ப
ஐயென விம்மி யாயிழை நடுங்கிச்
செய்தவத் தாட்டியைச் சிறுமை செய்தேன்
என்மகற் குற்ற இடுக்கண் பொறாது (65)

பொன்னே ரனையாய் பொறுக்கென் றவள்தொழ
நீல பதிதன் வயிற்றிற் றோன்றிய
ஏலங் கமழ்தா ரிராகுலன் றன்னை
அழற்கண் நாகம் ஆரயி ருண்ண
விழித்த லாற்றே னென்னுயிர் சுடுநாள் (70)

யாங்கிருந் தழுதனை யிளங்கோன் றனக்குப்
பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தாது செய்தனை

உடற்கழு தனையோ வுயிக்கழு தனையோ
உடற்கழு தனையே லுன்மகன் றன்னை
எடுத்துப் புறங்காட் டிட்டனர் யாரே (75)

உயிர்க்கழு தனையே லுயிர்புகும் புக்கில்
செய்ப்பாட்டு வினையாற் றெரிந்துணர் வரியது
அவ்வுயிர்க் கன்பினை யாயி னாய்தொடி
எவ்வுயிர்க் காயினு மிரங்கல் வேண்டும்
மற்றுன் மகனை மாபெருந் தேவி (80)

செற்ற கள்வன் செய்தது கேளாய்
மடைக்கலஞ் சிதைய வீழ்ந்த மடையனை
உடற்றுணி செய்தாங் குருத்தெழும் வல்வினை
நஞ்சுவிழி யரவின் நல்லுயிர் வாங்கி
விஞ்சையன் வாளால் வீட்டிய தன்றே (85)

யாங்கறிந் தனையோ ஈங்கிது நீயெனிற்
பூங்கொடி நல்லாய் புகுந்த திதுவென
மொய்ம்மலர்ப் பூம்பொழில் புக்கது முதலாத்
தெய்வக் கட்டுரை தெளிந்ததை யீறா
உற்றதை யெல்லா மொழிவின் றுரைத்து (90)

மற்று முரைசெயும் மணிமே கலைதான்
மயற்பகை யூட்டினை மறுபிறப் புணர்ந்தேன்
அயர்ப்பது செய்யா அறிவினே னாயினேன்
கல்லாக் கயவன் காரிருட் டான்வர
கல்லாய் ஆணுரு நான்கொண் டிருந்தேன் (95)

ஊணொழி மந்திர முடைமையி னன்றோ
மாணிழை செய்த வஞ்சம் பிழைத்தது
அந்தாஞ் சேறலும் அயலுருக் கோடலும்
சிந்தையிற் கொண்டிலேன் சென்ற பிறவியில்
காதலற் பயந்தோய் கடுந்துயர் களைந்து (100)

தீதுறு வெவ்வினை தீர்ப்பது பொருட்டால்
தையா லுன்றன் றடுமாற் றவலத்து
எய்யா மையல்தீர்ந் தின்னரை கேளாய்
ஆள்பவர் கலக்குற மயங்கிய நன்னாட்டுக்
காருக மடந்தை கணவனுங் கைவிட (105)

ஈன்ற குழவியொடு தான்வே றாகி
மான்றோர் திசைபோய் வரையாள் வாழ்வுழிப்
புதல்வன் றன்னையோர் புரிநூன் மார்பன்
பதியோ ரறியாப் பான்மையின் வளர்க்க
ஆங்கப் புதல்வன் அவள்திற மறியான் (110)

தான் புணர்ந்த தறிந்துபின் றன்னுயிர் நீத்ததும்
நீர்நசை வேட்கையி னெடுங்கட முழலும்
சூன்முதிர் மடமான் வயிறுகிழித் தோடக்
கான வேட்டுவன கடுங்கணை துர்ப்ப
மான்மறி விழுந்தது கண்டு மனமயங்கிப் (115)

பயிர்க்குரல் கேட்டதன் பான்மைய னாகி
உயிர்ப்பொடு செங்க ணுகுத்த நீர்கண்டு
ஓட்டி யெய்தோ னோருயிர் துறந்ததுங்
கேட்டு மறிதியோ வாட்டடங் கண்ணி
கடாஅ யானைமுன் கட்கா முற்றோர் (120)

விடாஅது சென்றதன் வெண்கோட்டு வீழ்வது
உண்ட கள்ளி னுறசெருக்காவது
கண்டு மறிதியோ காரிகை நல்லாய்
பொய்யாற் றொழுக்கம் பொருளெனக் கொண்டோர்
கையாற் றவலங் கடந்தது முண்டோ (125)

களவேர் வாழ்க்கைய ருறாஉங் கடுத்துயர்
இளவேய்த் தோளாய்க் கிதுவென வேண்டா
மன்பே ருலகத்து வாழ்வோர்க் கிங்கிவை
துன்பந் தருவன துறத்தல் வேண்டும்
கற்ற கல்வி யன்றாற் காரிகை (130)

செற்றஞ் செறுத்தோர் முற்ற வுணர்ந்தோர்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வோ ரென்போர்
அல்லன் மாக்கட் கில்லது நிரப்புநர்
திருந்தே ரெல்வனை செல்லுல கறிந்தோர்
வருந்தி வந்தோ ரரும்பசி களைந்தோர் (135)

துன்ப மறுக்குந் துணிபொரு ளுணர்ந்தோர்
மன்பதைக் கெல்லா மன்பொழி யாரென
ஞான நன்னீர் நன்கனந் தெளித்துத்
தேனா ரோதி செவிமுதல் வார்த்து
மகன்துயர் நெருப்பா மனம்விற காச (140)

அகஞ்சுடு வெந்தீ யாயிழை யவிப்பத்
தேறுபடு சின்னீர் போலத் தெளிந்து
மாறுகொண் டோரா மனத்தின ளாகி
ஆங்கவள் தொழுதலு மாயிழை பொறாஅள்
தான்றெழு தேத்தித் தகுதி செய்திலை (145)
காதலற் பயந்தோ யன்றியுங் காவலன்
மாபெருந் தேவியென் றெதிர்வணங் கினளென்.

3. சீவக சிந்தாமணி விமலையார் இலம்பகம்

இந்நூல் ஐம்பெருங்காப்பிங்களில் ஒன்று. நன்னூல் உரையாசிரியர் சிந்தாமணி என்பது தேவலோகத்துக் கல் என்றும், அது நினைத்ததையெல்லாம் கொடுக்கும் தன்மை உடையது என்றும் கூறியுள்ளார். சிந்திக்கும் கருத்தையெல்லாம் தரவல்லது இந்நூல் என்பர்.

சீவகன் பிறந்தவுடன் அவள் தாய் விசயை 'சிந்தாமணியே' என்றதாலும், அக்காட்டில் அவள் தும்மியபோது ஒரு குரல் 'சீவ' என்றதாலும் சீவக சிந்தாமணியாயிற்று.

இந்நூலை இயற்றியவர் திருத்தக்கதேவர். வடமொழியில் ஷத்திர சூடாமணி, கத்திய சிந்தாமணி, ஜீவந்தர நாடகம், ஜீவந்தரசம்பு என்னும் நூல்கள் சீவகன் சரித்திரம் கூறுகின்றன.

இந்நூல் நாமகள் இலம்பகம் முதல் முக்தி இலம்பகம் ஈறாகப் பதின் மூன்று இலம்பகங்களை உடையது. நமக்குப் பாடமாக அமைவது விமலையார் இலம்பகமாகும்.

சாகரத்தன் என்னும் இராசமாபுரத்து வணிகன் மகள் விமலையைச் சீவகன் மணம் கொண்ட பகுதியைக் கூறுவதால் இப்பகுதிக்கு, விமலையார் இலம்பகம் என்ற பெயர் வந்தது.

**சீவகன் தம்பி நந்தட்டன்
பதுமுகனை நோக்கிக் கூறுதல்**

முருகுகொப் புளிக்கும் கண்ணிமுறிமிடை படலை மாலைக்
குருதிக்கொப் புளிக்கும் வேலான் கூந்தல்மா இவாந்து செல்ல
உருவவெஞ் சிலையினாற்குத் தம்பியி. துரைக்கும் ஒண்பொற்
பருகுபைங் கழலி னாருள் பதுமுகன் கேட்க வென்றே. (1)

விழுமணியாக முழுகிக்கிடந்ததிவ் வுலகம் விற்பக்
கழுவினீர் பொதிந்து சிக்கக் கதிரொளி மறையக் காப்பின்
தழுவினீர் உலகம் எல்லாம் தாமரை உறையும் செய்யாள்
வழுவினார் தம்மைப் புல்லாள் வாழ்கநுங் கண்ணி மாதோ. (2)

தொழுததம் கையி னுள்ளும் துறுமுடி அகத்தும்சோர
அமுத கண் ணீரினுள்ளும் அணி கலத்து அகத்து மாய்ந்து
பழுதுகண் ணரிந்து கொல்லும் படையுடன் ஒடுங்கும் பற்றா
தொழிக யார் கண்ணுந் தேற்றந் தெளிசுற்றார் விளிசுற்றாரே. (3)

தோய்தகை மகளிர்த் தோயின் மெய்யணி நீக்கித் தூய்நீர்
ஆய்முது மகளிர் தம்மால் அரித்தபத் திமிரி யாட்டி
வேய்நிறத் தோளி னார்க்கு வெண்துகில் மாலை சாந்தம்
தானல கலங்கள் சேர்த்தி, தடமுலை தோய்க என்றான். (4)

வண்ணப் பூ மாலை சாந்தம் வால் அணி கலன்கள் ஆடை
கண்முகத்து உறுத்தித் தூய்மை கண்டலால் கொள்ள வேண்டா
அண்ணலம் புள்ளோடு எல்லா ஆயிரம் பேடைச் சேவல்
உண்ணுநீர் அமிழ்தம் காக்க யுகமோடு ஆய்க என்றான். (5)

அஞ்சனக் கோலின் ஆற்றா நாகமோர் அருவிக் குன்றில்
குஞ்சரம் புலம்பி வீழக் கூர்நுதி எயிற்றில் கொல்லும்
பஞ்சியின் மெல்லி தேனும் பகைசிறி தென்ன வேண்டா;
அஞ்சித் தற்காத்தல் வேண்டும் அரும்பொருளாக என்றான். (6)

“பொருந்தலால் பல்லி போன்றும் போற்றலால் தாயர் ஒத்தும்
அருந்தவர் போன்று காத்தும் அடங்கலால் ஆமை போன்றும்
திருந்தவேல் தெவ்வர் போலத் தீதற எறிந்தும் இன்ப
மருந்தினான் மனைவி யொத்தும் மதலையை காமின்” என்றான். (7)

சீவகன் பதுமுகனுக்குக் கட்டளையிடல்

பூந்துகில் மாலை சாந்தம் புனைகலம் பஞ்சவாசம்
ஆய்ந்தளந்து இயற்றப்பட்ட அடிசில் நீர் இன்னவெல்லாம்
மாந்தரின் மடங்கல் ஆற்றல் பதுமுகன் காக்க என்றாங்கு
ஏந்துபுண் மார்பன் ஏவ இன்னணம் இயற்றி னானே. (8)

**தன் தாயைக் காணச் சீவகன் தன் தோழர்களுடன்
செல்கின்ற வழியின் தன்மையைக் கூறுதல்**

சிறுகண்யா னையின் இனம் சேந்துசே வகம் கொளத்
துறுகல் என்று உணர்கலாத் துள்ளி மந் திம்மக
நறியசந் தின்றுணி நாறவெந் தனகள் கொண்டு
எறியவெள் கிம்மயிர்க் கவரிமா இரியுமே. (9)

புகழ்வரைச் சென்னிமேல் பூசையில் பெரியன
பவழமே அனையன பன்மயிர்ப் பேரெலி
அகழும் இங் குலிகம் அஞ் சனவரைச் சொரிவன
கவழயா னையின்நுதல் தவழும்கச் சொத்தவே. (10)

அண்ணல் அம் குன்றின் மேல் வருடைபாய்ந்து உழக்கலின்
ஒண்மணி பலவுடைந்து ஒருங்கவை தூளியாய்
விண்உளு வுண்டென வீழுமா நிலமிசைக்
கண்ணகல் மரமெலாம் கற்பகம் ஒத்தவே. (11)

மானிடம் பழுத்தன கிலுத்தமற் றவற்றயல்
பான்முரட் பயம்பிடை பனைமடிந் தனையன
கானிடைப் பாந்தள்கண் படுப்பன துயிலெழ
ஊனுடைப் பொன்முழை யாளிநின்று உலம்புமே. (12)

சாரலந் திமிசுடைச் சந்தனத் தழைவயின்
நீரதீம் பூமரம் நிரந்ததக் கோலமும்
ஏர்இல வங்கமும் மின்கருப் பூரமும்
ஒருநா விகலந்து ஓசனை கமழுமே. (13)

மைந்தரைப் பார்ப்பன மாமகண் மாக்குழாம்
சந்தன மேய்வன தவழ்மதக் களிற்றினம்
அந்தழைக் காடெல்லாம் திளைப்பஆ மான்இனம்
சிந்தவால் வெடிப்பன சிங்கம் எங்கும் உள. (14)

வருக்கையின் கனிதொறும் வானரம் பாய்ந்துராய்ப்
பொருப்பெலாம் பொன்கிடந் தொழுகிமேல் திருவில்வீழ்ந்து
ஒருக்குலாய் நிலமிசை மிளிர்வஒத்து ஒளிர்மணி
திருக்கிளர் ஒளிகுலாய் வானகம் செகுக்குமே. (15)

வீழ்பனிப் பாறைகள் நெறியெலாம் வெவ்வெயில்
போழ்தலின் வெண்ணெய் போல் பொழிந்து மட்டு ஒழுகுவ
தாழ்முகில் சூழ்பொழில் சந்தனக் காற்றசைத்து
ஆழ்துயர் செய்யும் அவ் அருவரைச் சாரலே. (16)

சீவகன், மற்றும் அவன் தோழர்கள் ஒரு சோலையை அடைதல்
கூகையும் கோட்டமும் குங்குமமும் பரந்து
ஏகலா காநிலத்து அல்கி விட்டு எழுந்து போய்த்
தோகையும் அன்னமும் தொக்குடன் ஆர்ப்பதோர்
நாகநன் காவினுள் நயந்து விட் டார்களே. (17)

**தோழர்கள் தவப்பள்ளியை நன்கு அழகுபடுத்த,
அப்பள்ளி பொலிவு பெற்று விளங்குதல்**
புத்தகில் தவமும் போர்வை, பூசாந் தாற்றி, பொன்னூல்,
கோத்து நீர்பிலிற்றும், காந்தம் குங்கும வைரப் பொற்கோய்
சாத்துறி, பவழக் கன்னல், சந்தன ஆல வட்டம்,
நீத்தவர் இடத்து நாற்றி நிழல்மணி உலகம் செய்தார். (18)

நித்தில முலையினார் தம் நெடுங்கணால் நோக்கப் பெற்றும்
கைத்தலந் தீண்டப் பெற்றும், கனிந்தன மலர்ந்த காண்க
வைத்தலர் கொய்யத் தாழ்ந்த மரம் உயி ரில்லை என்பார்
பித்தல ராயிற் பேய்கள் என்றலால் பேச லாமோ. (19)

சீவகன், தன் தாயைக் கண்டு வணங்குதல்
பொறிமயில் இழியும் பொற்றார் முருகனில் பொலிந்து மாவின்
நெறிமையின் இழிந்து மைந்தன் மணிக்கை மத்திகையை நீக்கி
வெறுமையி னவரைப் போக்கி வெள்ளிடைப் படாத நீரால்
அறிமயில் அகவும் கோயில் அடிகளைச் செவ்வி என்றான். (20)

எல்லிருள் கனவில் கண்டேன் கண்ணிடன் ஆடும் இன்னே
பல்லியும் பட்ட பாங்கர் வருங்கொலோ நம்பி என்று
சொல்லினள் தேவி நிற்பப் பதுமுகன் தொழுது சேர்ந்து
நல்லடி பணிந்து நம்பி வந்தனன் அடிகள் என்றான். (21)

எங்கணான் ஐயன் என்றாட்கு அடியன்யான் அடிகள் என்னாப்
பொங்கிவில் உமிழ்ந்து மின்னும் புனைமணிக் கடகம் ஆர்ந்த
தங்கொளித் தடக்கை கூப்பித் தொழுதடி தழுவி வீழ்ந்தான்
அங்கிரண்டு அற்பு முன்னீர் அலைகடல் கலந்தது ஒத்தார். (22)

விசயை, சீவகன் முதலானோரைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சியுறல்

திருவடி தொழுது வீழ்ந்த சிறுவனைக் கண்ட போழ்தே
வருபனி சுமந்த வாட்கண் வனமுலை பொழிந்த தீம்பால்
முருகுடை மார்பில் பாய்ந்து முழுமெயும் நனைப்ப மாதர்
வருக என் களிறுஎன்று ஏத்தி வாங்குபு தழுவிக்கொண்டாள். (23)

காளையாம் பருவம் ஓராள் காதல் மீக் கூர்த லாலே
வாளையா நெடிய கண்ணாள் மகனை மார்பு ஓடுங்க புல்லித்

தாளையா முன்பு செய்த தவத்தது விளைவிலாதேன்
தோளையாத் தீர்ந்தது என்றாள் தொழுதகு தெய்வம் அன்னாள். (24)

வாட்டிறல் குருசில் தன்னை வாளமர் அகத்துள் நீத்துக்
காட்டகத்து உம்மை நீத்த கயத்தியேற் காண வந்தீர்;
சேட்டிளம் பருதி மார்பில் சீவக சாமி யீரே
ஊட்டரக் குண்ட செந்தா மரையடி நோவ என்றாள் (25)

கெடலருங் குரைய கொற்றம் கெடப்பிறந் ததுவும் அன்றி
நடலையுள் அடிகள் வைக நட்புடை யவர்கள் நைய
இடைமகன் கொன்ற இன்னா மரத்தினேன் தந்த துன்பக்
கடலகத்து அழுந்த வேண்டாகளைக இக்கவலை என்றான். (26)

சீவகனுக்குப் பெற்றோர்கள் கந்துக்கடன் சுநந்தையே என விசயை கூறல்

யானலன் ஓளவை யாவாள் சுநந்தையே! ஐயற்கு என்றும்
கோனலன் தந்தை கந்துக் கடன்எனக் குணத்தின் மிக்க
பானிலத்து உறையும் தீந்தேன் அனையவாய் அமிர்த முற
மானலங் கொண்ட நோக்கி மகன் மனம் மகிழ்ச் சொன்னாள். (27)

எனக்குயிர்ச் சிறுவன் ஆவான் நந்தனே; ஐயனல்லை
வனப்புடைக் குமரன் இங்கே வருக என மருங்கு சேர்த்திப்
புனக்கொடி மாலையொடு பூங்குழல் திருத்திப் போற்றார்
இனத்திடைஏற னானுக்கு இன்னளி விருந்து செய்தாள். (28)

விசயை, மைந்தர்களோடும், தோழர்களோடும் மகிழ்ச்சியாக இருத்தல்

சிறகரால் பார்ப்புப்புல்லி திருமயில் இருந்த தேபோல்
இறைவிதன் சிறுவர் தம்மை இருகையினாலும் புல்லி
முறை முறை குமரர்க் கெல்லா மொழியமை முகமன் கூறி
அறுசுவை அமிர்தம் ஊட்டி அறுபகல் கழிந்த பின்னாள். (29)

விசயை மைந்தர்களுக்கும், தோழர்களுக்கும் அறிவுரை கூறுதல்

மரவ நாகம் மணங்கமழ் சண்பகம்
குரவம் கோங்கம் குடம்புரை காய்வழை
விரவு பூம்பொழில் வேறிருந் தாய்பொருள்
உருவ மாதர் உரைக்கு மிது என்பவே. (30)

நலிவில் குன்றொடு காடுறை நன்பொருள்
புலிய னார்மகள் கோடலும் பூமிமேல்
வலியினன் மிக்கவர் தம்மகள் கோடலும்
நிலை கொள் மன்னர் வழக்கென நோப்பவே (31)

நீதி யால் அறுத்து அந்நிதி ஈட்டுதல்
ஆதி யாய அரும்பகை நாட்டுதல்
மோதி முள்ளொடும் உட்பகை கண்டிடல்
பேது செய்து பிளந்திடல், பெட்டதே. (32)

ஒற்றர் தங்களை ஒற்றரின் ஆய்தலும்
கற்ற மாந்தரைக் கண்ணெனக் கோடலும்
சுற்றம் சூழ்ந்து பெருக்கலும் சூதரோ
கொற்றம் கொள்குறிக் கொற்றவற்கு என்பவே. (33)

வென்றி ஆக்கலும் மேதக வாக்கலும்
அன்றி யும் கல்வி யோடு அழகு ஆக்கலும்
குன்றி னார்களைக் குன்றென ஆக்கலும்
பொன் துஞ்சு ஆகத் தினாய்பொருள் செய்யுமே. (34)

பொன்னி னாகும் பொருபடை அப்படை
தன்னி னாகும் தரணி தரணியில்
பின்னையாகும் பெரும்பொருள் அப்பொருள்
துன்னுங் காலைத் துன்னாதன இல்லையே. (35)

நிலத்தின் நீங்கி நிதியினும் தேய்ந்து நம்
குலத்தில் குன்றிய கொள்கையும் அல்லதாம்
கலைக்க ணாளரும் இங்கில்லை காளை நீ
வலித்த தென் என வள்ளலும் கூறுவான். (36)

சீவகன் விசயைக்கு ஆறுதல் கூறுதல்

எரியொடு நிகர்க்கும் ஆற்றல் இடிக்குரல் சிங்கம் ஆங்கோர்
நரியொடு பொருவ தென்றால் சூழ்ச்சிநற் றுணையோடு என்னாம்!
பரிவொடு கவல வேண்டா பாம்பு அவன் கலுழ னாகும்
சொரிமதுச் சுரும்புண் கண்ணிச் சூழ்கழல் நந்தன் என்றான். (37)

விசயை மேலும் அறிவுரை கூறுதல்

கெலுழனோ நந்தன் என்னாக் கிளரொளி வனப்பினானைக்
கலுழத் தன் கையால் தீண்டிக் காதலிற் களித்து நோக்கி
வலிகெழு வயிரத் தூண்போல் திரண்டுநீண் டமைந்த திண்தோள்
கலிகெழு நிலத்தைக் காவா தொழியமோ காளைக்கு என்றாள். (38)

இடத்தொடு பொழுது நாடி எவ்வினைக் கண்ணும் அஞ்சார்
மடப்படல் இன்றிச் சூழும் மதிவ ல்லார்க்கு அரிய துண்டோ
கடத்திடைக் காக்கை ஒன்றே ஆயிரங்கோடி கூகை
இடத்திடை அமுங்கச்சென்றாங்கு இன்னுயிர செகுத்தவன்றே. (39)

இழைபொறை யாற்ற கில்லாது இட்டிடை தளர நின்ற
குழைநிற முகத்தினார் போல் குறித்ததே துணிந்து செய்யார்
முழையுறை சிங்கம் பொங்கி முழங்கிமேல் பாய்ந்து மைதோய்
வழையுறை வனத்து வன்கண் நரிவலைப் பட்ட தன்றே. (40)

பதுமுகன் கூறுதல்

ஊழிவாய்த் தீயோடு ஒப்பான் பதுமுகன் உரைக்கும் “ஒன்னார்
ஆழிவாய்த் துஞ்ச மற்றெம் ஆற்றலால் நெருங்கி வென்று
மாழைநீள் நிதியம் துஞ்ச மாநிலக் கிழமை எய்தும் பாழியால்
பிறரை வேண்டேம் பணிப்பதே பாணி” என்றான். (41)

பதுமுகன் அல்லாத மற்றத் தோழர்கள் கூறுதல்

பொருவருங் குரைய மைந்தர் பொம்மென உரறி “மற்றித்
திருஇருந்து அகன்ற மார்பன் சேவடி சேர்ந்த யாங்கள்
எரியிருந்து அயரும் நீர்மை இருங்கதிர் ஏற்ற தெவ்வர்
வருபனி இருளுமாக மதிக்க எம் அடிகள்” என்றார். (42)

நின்மாமன் துணையைக் கொள்க எனச் சீவகனுக்கு விசயை கூறுதல்

கார் தோன்ற வேமலரு முல்லை. கமலம் வெய்யோன் தேர்
தோன்ற வேமலரும். செம்மல் நின் மாமன் மற்றுன் சீர்
தோன்றவே மலரும் சென்றவன் சொல்லி னோடே பார்
தோன்ற நின்ற பகையைச் செற்ற பாலை என்றாள். (43)

சீவகன் தாயிடம் உறுதி கூறல்

நன்றப் பொருளே வலித்தேன் மற்றடிகள் நாளைச்
சென்றப் பதியுள் எம்ர்க்கே எனது உண்மை காட்டி
அன்றைப் பகலே அடியேன் வந்தடைவன் காட்டி
வென்றிக் களிற்றான் உழைச்செல்வது வேண்டும் என்றான். (44)

நூற்றைந்து தவ மகளிருடன் விசயையைக் கோவிந்தன் நகருக்கு முன்னதாக அனுப்பி விட்டு, சீவகன் ஏமாங்கத நாட்டுக்குச் சென்று சேர்தல்

வேல் தைவந் தன்ன நுதிவெம்பரல் கான முன்னி
நூற்றைவ ரோடு நடந்தாள் நுதி, வல்வில் மைந்தன்
காற்றில் பரிக்கும் கல்மான் மிசைக்காவ லோம்பி
ஆற்றற் படையோடு அதர் முன்னி னானே. (45)

மன்றற்கு இடனா மணிமால்வரை மார்பன் வான்கண்
நின்றுஎத் திசையும் அருவிப் புனல் நித்தம் ஓவர்க்
குன்றும் குளிர் நீர்த் தடம் சூழ்ந்தன கோல யாறும்
சென்றப்பழனப் படப்பைப் புனல் நாடு சேர்ந்தான் (46)

சீவகனும் தோழர்களும் சோலையில் தங்கியதைப் பற்றிக் கூறுதல்

காவின் மேல் கடிமலர் நெகிழ்ந்த நாற்றமும்
வாவியுள் இனமலர் உயிர்த்த வாசமும்

பூவிரி கோதையர் புனைந்த சாந்தமே
ஏவலாற்கு எதிர்எதிர் விருந்து செய்தவே. (47)

கரும்பின் மேல் தொடுத்த தேன் கலிகொள் தாமரைச்
சுரும்பின் வாய்த் துளித்தலின் துவைத்த வண்டொடு
திருந்தியாழ் முரல்வதோர் தெய்வப் பும்பொழில்
பொருந்தினான் புனைமணிப் பொன்செய் பூணினைன். (48)

பொறைவிலங் குயிர்த்தன; பொன்செய் மாமணிச்
செறிகழல் இளைஞரும் செல்லல் நீங்கினார்
நறைவிரி கோதையர் நாம வேலினாற்கு
அறுசுவை நால்வகை அமுதம் ஆக்கினார். (49)

கட்டியின் அரிசியும் புழுக்கும் காணமும்
புட்டில்வாய் செறித்தனர் புரவிக் கல்லவும்
நெட்டிருங் கரும்பொடு செந்நெல் மேய்ந்து நீர்
பட்டன வளநிழல் பரிவு தீர்ந்தவே. (50)

குழிமதுக் குலளையங் கண்ணி வார்குழல்
பிழிமதுக் கோதையார் பேண இன்னமுது
அழிமதக் களிறனான் அயின்ற பின்னரே
கழிமலர் விழித்தகண் கமலம் பட்டவே. (51)

எரிமணி இமைத்தன எழுந்த தீம்புகை
புரிநரம்பு இரங்கின புகன்ற தீங்குழல்
திருமணி முழவமும் செம்பொற் பாண்டிலும்
அருமணி யின்குரல் அரவம் செய்தவே. (52)

தெளித்த இன் முறுவலம் பவளம் செற்றவாய்க்
களிக்கயல் மழைக்கணார் காமங் காழ்கொளிஇ
விளித்த இன் னமிர்து றழ் கீதம் வேனிலான்
அளித்தபின் அமளியஞ் சேக்கை எய்தினான். (53)

தீங் கரும்பு அனுக்கிய திருந்து தோள்களும்
வீங்கெழில் தோள்களும் மிடைந்து வெம்முலை
பூங்குளிர் தாரொடு பொருது பொன்னுக
ஈங்கனம் கனையிருள் எல்லை நீந்தினான். (54)

அருகப்பெருமானைச் சீவகன் வணங்குதல்

கனைகதிர்க் கடவுள்கண் விழித்த காலையே
நனைமலர்த் தாமரை நக்க வண்கையால்
புனைகதிர்த் திருமுகம் கழுவிப் பூமழை
முனைவனுக்கு இறைஞ்சினான் முருக வேளனான். (55)

சீவகன் இராசமாபுரத்துள் செல்லுதல்

நாட்கடன் கழித்தபின் நாம வேலினான்
 வாட்கடி எழில் நகர் வண்மை காணிய
 தோட்பொலி மணிவளைத் தொய்யில் மாதராள்
 வேட்பதோர் வடிவொடு விரைவின் எய்தினான். (56)

இராசமாபுரத்தின் செல்வச்சிறப்பு

அலத்தகக் கொழுங்களி இழுக்கி அஞ்சொலார்
 புலத்தலிற் களைந்தபுண் இடறிப்பொன்னிதழ்
 நிலத்துகு மாலைகால் தொடர்ந்து நீள்நகர்
 செலக்குறை படாததோர் செல்வ மிக்கதே. (57)

மகளிர் நிலை

கத்தி கைக்கழு நீர்கமழ் கோதையர்
 பத்தி யிற்படு சாந்தணி வெம்முலை
 சித்தி யிற்படர் சிந்தையி னாரையும்
 இத்தி சைப்படர் வித்திடு நீரவே. (58)

வஞ்சி வாட்டிய வாள்மின் நுகப்பினார்
 பஞ்சி யூட்டிய பாடகச்சீறடி
 குஞ்சி சூட்டிய மைந்தர் குழாமலால்
 இஞ்சி வட்டம் இடம்பிறி தில்லையே. (59)

சீவகனைக் கண்ட மகளிர் நிலை

மின்னின் நீள்கடம் பின்னெடு வேள்கொலொ!
 மின்னும் ஐங்கணை வார்சிலை மைந்தனோ!
 என்ன னோஅறி யோம்உரை யீளனாப்
 பொன்னங் கொம்பனை யார்புலம் பெய்தினார். (60)

விண்ண கத்திளை யானன்ன மெய்ப்பொறி
 அண்ண லைக்கழி மீன்கவர் புள்ளென
 வண்ண வாரகுழல் ஏழையர் வாள்நெடுங்
 கண்ணெ லாம்கவர்ந் துண்டிடு கின்றவே. (61)

புலாத்தலை திகழும் வைவேல் பூங்கழல் காலி னானை
 நிலாத்தலைத் திகழும் பைம்பூண் நிழல்மணி வடத்தோ டேந்திக்
 குலாய்த்தலைக் கிடந்து மின்னும் குவிமுலை பாய வெய்தாய்க்
 கலாய்த் தொலைப் பருகுவார்போல் கன்னியர் துவன்றினாரே (62)

தேவமகளைப் போன்ற ஒருத்தி (விமலை) பந்தாடுதல்

வேல்நெடுங் கண்கள் அம்பா விற்படை சாற்றி எங்கும்
தேநெடுங் கோதை நல்லார் மைந்தனைத் தெருவில் எய்ய
மானெடு மழைக்கண் நோக்கி வானவர் மகளும் ஒப்பாள்
பால்நெடும் தீஞ்சொ லாளோர் பாவை பந்தாடு கின்றாள். (63)

குழல்ம லிந்த கோதை மாலை பொங்க வெங்க திராம் முலை
நிழல் மலிந்த நோவ டந்நி ழற்படப் புடைத் தர
எழில் மணிக்கு ழைவில் வீச வின்பொன் ஓலை மின்செய
அழல்ம ணிக்கலாப மஞ்சி லம் பொடு ஆர்ப்ப ஆடுமே. (64)

அங்கை யந்த லத்த கத்த ஐந்து பந்து அமர்ந்தவை
மங்கை ஆட மாலை சூழும் வண்டு போல வந்துடன்
பொங்கி மீது எழுந்து போய்ப்பி றழந்து பாய்தல் இன்றியே
செங்க யற்கண் புருவம் தம்முள் உருவம் செய்யத் திரியுமே. (65)

மாலை யுட்க ரந்தபந்து வந்து கைத்த லத்த வாம்;
ஏல நாறி ருங்கு ழல்பு றந்த வாள்மு கத்தவாம்;
நூலின் நோநு சுப்பு நோவ உச்சி மாலை யுள்ளவாம்
மேலெ முந்த மீநி லத்த விரல கைய ஆகுமே. (66)

கொண்டு நீங்கல் கோதை வேய்தல் குங்குமம் அணிந்துராய்
எண்தி சையும் ஏணி ஏற்றிலங்க நிறறல் பத்தியின்
மண்டிலம்வ ர்ப்பு டைத்தன் மயிலிற் பொங்கி இன்னணம்
வண்டும் தேனும் பாட மாதர் பந்து மைந்துற் றாடுமே. (67)

பந்து மைந்துற்று ஆடு வாள்பணைம் முலையில் குங்குமம்
சுந்த ர்ப்பொ டிதெளித்த செம்பொன் சுண்ணம் வாணுதல்
தந்து சுட்டியிட்ட சாந்தம் வேரின் வார்ந்தி டைம்முலை
இந்திர திருவில் நெக்குருகியென்ன வீழ்ந்தவே. (68)

விமலை ஆடிய பந்து ஒன்று சீவகன் முன்னே வீழ்தல்

நன்மணிச் சிலம்பி னோடு கிண்கி ணிந் நகந்நகும்
மின்ம லர்த்த முல்லை மாலை நக்கி மிக்கு இறந்தெழுந்து
பொன் மலர்ந்த கோதை பந்து பொங்கி யொன்று போந்து பாய்ந்து
மினம லர்ந்த வேலினான் முன் வீதி புக்கு வீழ்ந்ததே. (69)

விழுந்த பந்தினை விமலை பார்க்கின்ற**காலத்துச் சீவகனையும் நோக்குதல்**

வீழ்ந்த பந்தின் மேல் விரைந்து மின்னின் நுண்ணு சுப்பினாள்
சூழ்ந்த காசு தோன்ற அம்து கில்நெ கிழ்ந்து பூங்குழல்
தாழ்ந்துகோதை பொங்கி வீழ்ந்து வெம்முலைகள் தைவரப்
போழ்ந்த கன்ற கண்ணி வந்து பூங்கொடியின் நோக்கினாள். (70)

சீவகனைக் கண்ட விமலையின் நிலையைக் கூறுதல்

மந்தார மாலை மலர் வேய்ந்து மகிழ்ந்து தீந்தேன்
கந்தாரம் செய்து களிவண்டு முரன்றுபாடப்
பந்தார்வம் செய்து குவளைக் கண் பரப்பி நின்றாள்
செந்தா மரை மேல் திருவின் உரு எய்தி நின்றாள். (71)

நீர் தங்கு திங்கள் மணி நீள் நிலம் தன்னுள் ஓங்கிச்
சீர்தங்கு கங்கைத் திருநீர்த்தண் துவலை மாந்திக்
கார் தங்கி நின்ற கொடி காளையைக் காண்ட லோடு
பீர் தங்கி பெய்யா மலரில் பிறி தாயி னாளே. (72)

பெண்பா லவர்கட்கு அணியாய்ப் பிரியாத நாணும்
திண்பால் நிறையும் திருமாலையுஞ் சேர்ந்த சாயல்
கண்பாற் கவினும் வளையும் கவர்ந்திட்ட கள்வன்
மண்பால் இழிந்த மலர் ஐங்கணை மைந்தன் என்றாள். (73)

என்றாள் நினைந்தாள் இதுபோலும் இவ் வேட்கை வண்ணம்
சென்றே படினும் சிறந்தார்க்கும் உரைக்க லாவது அன்றாய்
அரிதாய் அகத்தே சுட்டு உருக்கும் வெந்நீ ஒன்றே
உலகத்து உறுநோய் மருந்து இல்ல தென்றாள். (74)

நிறையாது மில்லை நெருப்பில் சுடும் காமம் உண்டேல்
குறையா நிறையின் ஒரு குன்றியும் காம மில்லை
பறையா யறையும் பசப்பென்று பகர்ந்து வாடி
அறைவாய்க்கடல் போல் அகன் காம மலைப்ப நின்றாள்! (75)

இருவரும் ஒருவரையொருவர் நோக்குதல்

நெஞ்சங் கலங்கி நிறை யாற்றுப் படுத்து நின்றாள்
அஞ்செங் கழுநீர் அலர்ந்த ம்மதி வாள்மு கத்தே
வஞ்சம் வழங்கா தவன் கண்களின் நோக்கம் மாதோ
தஞ்சம் வழங்கித் தலைக் கொண்டது காம வெந்தீ. (76)

சீவகன் காதல் வேட்கையால் வருந்துதல்

பூவுண்ட கண்ணாள் புருவச் சிலை கோலி எய்ய
ஏவுண்ட நெஞ்சிற்கு இடுபுண் மருந்து என்கொல் என்னா
மாவுண்ட நோக்கின் மடவாளை மறித்து நோக்கிக்
கோவுண்ட வேலான் குழைந்தாற்றலன் ஆயி னானே. (77)

காமக் கடுநோய்க் கனல்கூழ்ந்து உடம்பு என்னும் மற்றிவ்
ஈமத்தி னோடும் உடனே சுட ஏகல் ஆற்றான்
தூமத்தின் ஆர்ந்த துகிலேந்திய அல்குல் தாதை
பூமொய்த் திருந்த கடைமேற்புலம் புற்றி ருந்தான். (78)

நாவிநோய் செய்த நறுங்குழலாள் நீலக்
காவி நோய் செய்த கருங்கயற்கண் பூங்கொடியென்
ஆவி நோய் செய்த அணங்கென்று அறியாதேன்
மேவி நோய் தீர வினாத்தருவார் இல்லையே. (79)

தெண்ணீர்ப் பனிக்கயத்து மட்டவிழ்ந்த தேங்குவளைக்
கண்ணீர்மை காட்டிக் கடல்போல் அகன்றஎன்
உண்ணீர்மையெல்லாம் ஒரு நோக்கி னில் கவர்ந்த
பெண்ணீர்மை மேனாள் பிறந்தும் அறியுமோ? (80)

கருங்குழலும் செவ்வாயும் கண்மலரும் காதும்
அரும்பொழுகு பூண்முலையும் ஆருயிர்க்கே கூற்றம்
விருந்தினராய் வந்தாரை வெற்றுடலா நோக்கும்
பெருந்தேவி யார் மகள் கொல் பேரியாதாம் கொல்லோ! (81)

வாருடுத்த வெம் முலைய வண்டார் பூங் கோதையைப்
பேர் கொடுத்தார் பெண்ணென்றார் கூற்றமே என்றிட்டால்
தாருடுத்த நீள்மார்பர் தம்முயிர்தாம் வேண்டுவவேல்
நீருடுத்த இந்நகரை நீத்திட் டொழியாரோ. (82)

பைங்கண் மணி மகர குண்டலமும் பைந்தோடும்
திங்கள் முகத்திலங்க செவ்வாய் எயிறிலங்கக்
கொங்குண் குழல் தாழ்க் கோட்டெருத்தம்செய்த நோக்கு
எங்கெங்கே நோக்கினும் அங்கங்கே தோன்றுமே. (83)

வாளார் மதிமுகத்த வாளே? வடுப்பிளவோ?
தாளார் கழுநீரோ? நீலமோ? தாமரையோ?
நீள்வேலோ? அம்போ? கயலோ? நெடுங்கண்ணோ?
கோளார்ந்த கூற்றமோ? கொல்வான் தொடங்கினவே (84)

**விமலையை எண்ணிக் கொண்டே சாகரத்தன் கடை முன் நிற்க, அவனுடைய
கடையில் என்றும் இல்லாதபடி சரக்குகள் விற்றுத் தீர்தல்**

என்றாங் கொல் மாதர் நலம் எய்துவ தென்று சிந்தித்து
ஒன்றார் கடந்தான் புலம்புட் கொண்டிருத்த லோடும்
அன்றே அமைந்த பசும்பொன் அடர்ஆறு கோடி
குன்றாமல் விற்றான் குளிர்சாகர தத்தன் என்பான். (85)

சாகரத்தன் சீவகனைத் தன் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் செல்லல்

திருமல்க வந்த திருவே எனச் சேர்ந்து நாய்கன்
செருமல்கு வேலாய்க்கு இடமாலிது என்று சேப்ப
வரி மல்கி வண்டுண்டு அறைமாமலர்க் கண்ணி மைந்தன்
எரிமல்கு செம்பொன் நிலம்மாமனொடு ஏறி னானே. (86)

சாகரத்தன் சீவகனிடம் கூறியன

நம்பன் சிறிதே இடைதந்து இது கேட்க நாளும்
அம்பொன் நகருள் அமைந்தேன்; மற்று எனக்கு அமைந்தாள்
கம்பம் இலாதாள் கமலைக்கு விமலை என்பாள்
செம்பொன் வியக்கு நிறத்தாள் திரு அன்ன நீராள். (87)

பூம்பாவை வந்து பிறந்தாள் அப் பிறந்த போழ்தே
ஆம்பால வெல்லாம் அறிவார் அன்று எழுதி யிட்டார்
தூம்பியாதும் இல்லாக் குளம் போன்றதென் தோமில் பண்டம்
கூம்பாத செல்வக் கொடியே யிது கேண்மோ என்றான். (88)

மங்கைக் குரியான் கடையேறும் வந்து ஏற லோடும்
வங்க நிதிய முடன் வீழும்மற் றன்றி வீழாது
எங்கும் தனக்கு நிகரில்லவன் ஏற்ற மார்பம்
நங்கைக்கு இயன்ற நறும்புவணைப் பள்ளி யென்றான். (89)

ஏழாண்டின் மேலும் இரண்டிரண்டாண்டு எய்தி நின்றாள்
வீழா நிதியும் உடன் வீழ்ந்தது வில்வ லாய்க்கே
ஊழாயிற்று ஒல்கு நுகப்பு அ.க வருத்து வீங்கிச்
சூழாரம் வைத்த முலையாள்நலம் சூழ்க என்றான். (90)

சாகரத்தன் கூற்றால் சீவகனும் விமலையும் வருத்தம் நீங்குதல்

ஏற்ற கைத் தொடி வீழ்ந்தென ஏந்தலைத்
தேற்றி னான்திரு மாநலம் செவ்வனே
தோற்ற மாதரும் தோன்றலைக் காண்டலும்
ஆற்றி னாள்தன தாவியும் தாங்கினாள். (91)

சீவகன் - விமலை திருமணம் நடைபெறல்

அம்பொற் கொம்பனை யாளையும் வார்கழல்
செம்பொற் குன்றனை யாளையும் சீர்பெறப்
பைம்பொன் நீள்நகர்ப் பல்லியம் ஆர்த்தெழ
இம்பர் இல்லதோர் இன்பம் இயற்றினார். (92)

சீவகன் - விமலை இன்பம் அனுபவித்தல்

கட்டில் ஏறிய காமரு காளையும்
மட்டு வாய்அவிழ் மாமலர்க் கோதையும்
விட்டு நீங்குதல் இன்மையின் வீவிலார்
ஒட்டி ஈருடம்பு ஒருயிர் ஆயினார். (93)

நிலவு வெண்கதிர் நீர்மைய பூந்துகில்
கலவங் கண்புரை யாதுக னற்றலின்
உலகம் மூன்றும் உறுவிலைத் தென்பவே
புலவு வேற்கண்ணி னாள்முலைப் போகமே. (94)

தேன வாங்கமழ் கண்ணியும் தெவ்வாதம்
ஊன வாங்கதீர் வேலுறு காளையும்
கான வாங்கடி நாறுமென் பள்ளிமேல்
வான வாங்க வகை யால்வைகி னார்களே. (95)

வெண்மதி நெற்றி தேய்த்து விழத்தமும் பிருப்ப நீண்ட
அண்ணல் நன் மாடத்து ஆங்கண் அகிற்புகை அமளி ஏறிப்
பண்ணமை மகர வீணை நரம்புர் இப் பாவை பாட
மண்ணமை முழவுத் தோளான் மகிழ்ச்சியுள் மயங்கினானே. (96)

இன்னரிச் சிலம்பொடு ஏங்கிக் கிண்கிணி இகலி ஆர்ப்பப்
பொன்னரி மாலை தாழ்ப் பூஞ்சிகை அவிழ்ந்து சோர
மின்னிருங் கலாபம் வீங்கி மிளிர்ந்து கண் இரங்க வெம்பித்
துன்னருங் களிகொள் காமக் கொழுங்கனி சுவைத்து விள்ளான். (97)

தொழித்து வண்டு இமிருங் கோதை துணைமுலை முள்கப் பூம்பட்டு
அழித்து மட்டு ஒழுகும் தாரான் மணி வள்ளத்து ஆய்ந்த தேறல்
எழிற்பொலி மாதார்க்கு ஏந்த இனிதின் நுகர்ந்து காமத்
கொழித்திரைக் கடலுள் மூழ்கிக் கோதைகண் துயின்ற வன்றே. (98)

பாசிலை சுருட்டி மைந்தன் கொடுக்கிய பரந்து மின்னும்
தூசலாம் அல்குல் தீண்டத் துயிற்கண்கள் விழித்த தோற்றம்
வாசவான் குவளை மெல்ல வாய்விடா நின்ற தொக்கும்
ஏசுவது ஒன்று மில்லா இணைவட முலையினாட்கே. (99)

சீவகன்-விமலையின் ஊடலும் கூடலும்

கங்குல்பால் புகுந்த கள்வன் இவனெனக் கதுப்பில் தாழ்ந்த
தொங்கலால் முன்கை யாத்துச் சொல்லுநீ வந்தது என்ன
நங்கையான் 'பசித்து வந்தேன்' எப்பொருள் நயப்பது' என்றாட்கு
'அம்கலுழ் மேனி யாய்! நின் அணிநலம் அமிழ்தம்! என்றான். (100)

செயிர்த்தவள் சிவந்து நோக்கிச் சீறடி சென்னி சேர்த்தி
அயிர்ப்பதென் பணிசெய் வேனுக்கு அருளிற்றுப்பொருள தென்ன
உயிர்ப்பதும் ஒம்பி ஒன்றும் உரையலை யாகி மற்றிப்
பயிர்ப்பில் பூம் பள்ளி வைகு பகட்டெழில் மார்ப என்றாள். (101)

உள்ளிழு துடைய வெம்பி உற்பல உருவு கொண்ட
வெள்ளியில் புணைந்த கோல விளக்கொளி வெறுவிதாக
வள்ளிதழ்க்கோதை வல்லான் வட்டிகை நுதியின் வாங்கிப்
பள்ளிமேல் எழுதப்பட்ட பாவை போல் ஆயினானே. (102)

சீவகன் பிரிவான் என்பதற்குரிய அறிகுறி தெரிதல்

மங்கையர் பண்ணிய மருத யாழ்குழல்
நங்கையைப் பிரியும் இந் நம்பி இன்றென
அங்கு அதற்கு இரங்கின வாறும் பேதுறக்
கங்குல் போய் நாட்கடன் கழிந்த தென்பவே. (103)

சீவகன், விமலையை விட்டுப் பிரிதல்

ஏந்துபூங் கோதைகள் திருத்தி ஏர்படச்
சாந்து கொண்டு இளமுலை எழுதித் தையல்தன்
காந்தண் முகிழ்விரல் கையினால் பிடித்து
ஆய்ந்தவட்கு இது சொலும் அலங்கல் வேலினான். (104)

பூவினுள் தாழ்குழல் பொன் செய் ஏந்துஅல்குல்
மாவினுள் தாழ்தளிர் மருட்டு மேனியாய்
காவினுள் தோழரைக் கண்டு போதர் வேன்
ஏவினுள் தாழ்சிலை எறிந்த கோலினே. (105)

சீவகன் விமலைக்குத் தேறுதல் கூறிப் பிரிதல்

என்றவன் உரைத்தலும் எழுது கண்மலர்
நின்ற நீ ரிடை மணிப்பாவை நீந்தலின்
மன்றல்நாறு அரிவையைத் தெருட்டிமாமணிக்
குன்றனான் கொடியவன் குழைய ஏகினான். (106)

4. கம்பராமாயணம் நட்புக்கோள் படலம்

இராமனுடைய கதையை அறிவிப்பதாலும் கம்பரால் இயற்றப்பட்டதாலும் கம்பராமாயணம் எனப்படுகின்றது. இது உலகக் காப்பியங்களில் ஒன்றாகப் போற்றப்படுகின்றது. ஆதிகாவியம் என்று அழைக்கப்படும் வடமொழி வால்மீகி ராமாயணத்தை முதலாலாகக் கொண்டு கம்பர் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும், மரபிற்கும் ஏற்றவகையில் இக்காப்பியத்தைப் படைத்துள்ளார். இந்நூலுக்கு இவர் இட்ட பெயர் “இராமாவதாரம்” என்பதாகும்.

கம்பர் பிற்காலச் சோழர் காலத்தவர், சடையப்ப வள்ளலால் ஆதரிக்கப்பட்டவர் என்னும் செய்திகள் எல்லோராலும் ஏற்புடையனவே.

இந்நூல் வெறும் மொழிபெயர்ப்பு நூலன்று. சங்க இலக்கியம், ஆழ்வார் பாடல்கள் ஆகியவை கூறும் கருத்துக்களையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் உள்ளடக்கியது. அவர் கூறும் அரசியலும், அறங்களும், சமுதாயக் கோட்பாடுகளும், பழந்தமிழர் கண்ட நெறிகளே. ‘ஈவாரும், இரப்பாரும் இல்லாத உலகம்’ எனத் தமிழகம் மாறவேண்டும் எனும் ஆவல் இக்காப்பியத்தில் எதிரொலிக்கக் காணலாம். வேடனையும், குரங்கினையும், அரக்கனையும் மானுடனுக்குத் தம்பியாக்குவது கம்பனின் சிறப்பு.

இந்நூல் பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரண்ய காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் என்ற ஆறுகாண்டங்களையுத் தன்னகத்தே கொண்டது.

கிட்கிந்தா காண்டத்தின் நட்புக் கோள் படலம் பாடப்பகுதியாக அமைகின்றது. இது இராமபிரானும், சக்கிரீவனும் நட்புக் கொண்டதைக் கூறுகின்றது.

**கம்பராமாயணம்
நட்புக் கோள் படலம்**

போனமந் தரமணிப் புயநெடும் புகழினான்
ஆனதன் பொருசினத்து அரசன்மாடு அணுகினான்
யானும்என் குலமும்இவ் வுலகம்உய்ந் தனம்எனா
மானவன் குணம்எலாம் நினையுமா மதியினான். (1)

இராமபிரான் வந்துள்ளதை அனுமன் சுக்கிரீவனுக்கு உரைத்தல்
மேலவன் திருமகற்கு உரைசெய்தான் விரைசெய்தார்
வாலியென்று அளவிலா வலியினான் உயிர்நெறக்
காலன்வந் தனன்இடர்க் கடல்கடந் தனம்எனா
ஆலம் உண் டவனின் இன்று அருநடம் புரிசுவான். (2)

மண்ணுளார் விண்ணுளார் மாறுளார் வேறுளார்
எண்ணுளார் இயலுளார் இசையுளார் திசையுளார்
கண்ணுளார் ஆயினார் பகையுளார் கழிநெடும்
புண்ணுளார் ஆருயிர்க்கு அமிழ்தமே போலுளார். (3)

சூழிமால் யானையார் தொழுகழல் தயரதன்
பாழியால் உலகெலாம் ஒரு வழிப் படரவாழ்
ஆழியான் மைந்தர்பேர் அறிவினார் அழகினார்
ஊழியால் எளிதில் நிற்கு அரசுதந்து உதவுவார். (4)

நீதியார் கருணையின் நெறியினார் நெறிவயின்
பேதியா நிலைமையார் எவரினும் பெருமையார்
போதியாது அளவிலா உணர்வினார் புகழினார்
காதிசேய் தருகடற் கடவுள்வெம் படையினார். (5)

இராமனுடைய சிறப்பினை அனுமன் மேலும் உரைத்தல்
வேல்இகல் சினவுதா டகைவிளிந்து உருளவில்
கோலியக் கொடுமையாள் புதல்வனைக் கொன்றுதன்
காலியற் பொடியினான் நெடியகற் படிவமாம்
ஆலிகைக்கு அரியபேர் உருஅளித்து அருளினான். (6)

நல்லுறுப்பு அமையும்நம் பியரின்முன்பு அவன் நயந்து
எல்லுறுப்பு அரியபேர் எழுசடர்க் கடவுள்தன்
பல்லிறுத் தவன்வலிக்கு அமை தியம் பகம்எனும்
வில்லிறுத்து அருளினான் மிதிலைபுக்கு அனையநாள். (7)

உளைவயப் புரவியான் உதவஉற்று ஒருசொலால்
அளவில்கற் புடையசிற் றவைபணித்து அருளலால்
வளையுடைப் புணரிசூழ் மகிதலத் திருவெலாம்
இளையவற்கு உதவியித் தலையெழுத்து அருளினான். (8)

தெவ்விரா வகைநெடுஞ் சிகைவிரா மழுவினான்
அவ்விரா மனையுமா வலி தொலைத்து அருளினான்
இவ்விரா கவன்வெருண்டு எழும் இரா வனையனாம்
வெவ்விரா தனையிரா வகைதுடைத்து அருளினான். (9)

கரன்முதற் கருணையற் றவர்கடற் படையொடும்
சிரமுகச் சிலைகுனித்து உதவுவான் திசையுளார்
பரமுகப் பகைதுமித்து அருளு வான் பரமராம்
அரன்முதல் தலைவருக்கு அதிசயத் திறலினான். (10)

ஆயமால் நாகர்தாழ் ஆழியா னேயலால்
காயமான் ஆயினான் யாவனே காவலா
நீயமான் நேர்தியா நிருதமா ரீசனார்
மாய மான் ஆயினான் மாயமான் ஆயினான். (11)

உக்கஅந் தமும்உடற் பொறைதுறந்து உயர்பதம்
புக்கஅந் தமும் நமக்கு உறைசெயும் புரையவோ
திக்கு அவம் தரநெடுந் திரள்கரஞ் சினவுதோள்
அக் கவந் தனு நினைந்து அமரர்தாழ் சவரிபோல். (12)

அனுமன் இராமலட்சுமணரைப் போற்றுதல்

முனைவரும் பிறருமேல் முடிவரும் பகலெலாம்
இனையர்வந்து உறுவர் என்று இயல்தவம் புரிசுவார்
வினையெனும் சிறைதுறந்து உயர்பதம் விரவினார்
எனையர் என்று உரைசெய்கேன் இரவிதன் சிறுவனே. (13)

இராமலட்சுமணர் சுக்கிரீவன் பால் நேயம் கொண்டுள்ளதாக அனுமன் உரைத்தல்
மாயையான் மதியிலா நிருதர்கோன் மனைவியைத்
தீயகான் நெறியின்உய்த் தனன்அவள் தேடுவார்
நீஐயா தவம்இழைத்து உடைமையால் நெடுமனம்
தூயையா உடைமையால் உறவினைத் துணிகுவார். (14)

அனுமன் சுக்கிரீவனை அழைத்தல்

தந்திருந் தனர்அருள் தகைநெடும் பகைஞனாம்
இந்திரன் சிறுவனுக்கு இறுதியின் திசைதரும்
புந்தியின் பெருமையாய் போதர் என்று உரைசெய்தான்
மந்திரம் கெழுமுநூல் மரபுணர்ந்து உதவுவான். (15)

சுக்கிரீவன் இராமபிரானையடைதல்

அன்னவாம் உரையெலாம் அறிவினால் உணர்குவான்
உன்னையே உடையஎற்கு அரியதுஎப் பொருளரோ
பொன்னையே பொருவுவாய் போதெனப் போதுவான்
தன்னையே அனையவன் சரணம் வந்து அணுகினான். (16)

**சுக்கிரீவன் இராமபிரானைக் காணுதல்
அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்**

கண்டனன் என்ப மன்னோ
கதிரவன் சிறுவன் காமர்க்
குண்டலம் துறந்த கோல
வதனமும் குளிர்க்கும் கண்ணும்
புண்டரி கங்கள் பூத்துப்
புயல்தழீஇப் பொலிந்த திங்கள்
மண்டலம் உதயம் செய்த
மரகதக் கிரியன் னானை (17)

நோக்கினான் நெடிது நின்றான்
நொடிவரும் கமலத்து அண்ணல்
ஆக்கிய உலகம் எல்லாம்
அன்றுதொட்டு இன்று காறும்
பாக்கியம் புரிந்த எல்லாம்
குவிந்துஇரு படிவம் ஆகி
மேக்குயர் தடந்தோள் பெற்று
வீரராய் விளைந்த என்பான். (18)

இராமபிரான் திருமாலின் அவதாரமே எனத் தெளிதல்

தேறினன் அமரர்க் கெல்லாம்
தேவராம் தேவர் அன்றே
மாறியிப் பிறப்பில் வந்தார்
மானுடர் ஆகி மன்னோ
ஆறுகொள் சடிலத் தானும்
அயனும்என்று இவர்கள் ஆதி
வேறுள குழுவை எல்லாம்
மானுடம் வென்றது என்றே. (19)

இராமபிரான் சுக்கிரீவனை உபசரித்தல்

என நினைந்து இனைய எண்ணி
இவர்கின்ற காதல் ஓதக்
கனைகடற் கரைநின்று ஏறாக்
கண்ணினை களிப்ப நோக்கி
அனகனைக் குறுகி னான்அவ்
அண்ணலும் அருத்தி கூர்ப்
புனைமலர்த் தடக்கை நீட்டிப்
போந்துஇனிது இருத்தி என்றான். (20)

இராமன் - சுக்கிரீவன் ஆகியோரின் நட்பு நிலையை விவரித்தல்

தவாவலி அரக்கர் என்னும்

தவாஇருட் பகையைத் தள்ளிக்

குவாலற நிறுத்தற் கேற்ற

காலத்தின் கூட்டம் ஒத்தார்

அவாமுதல் அறுத்த சிந்தை

அனகனும் அரியின் வேந்தும்

உவாவுற வந்து கூடும்

உடுபதி இரவி ஒத்தார்.

(21)

கூட்டம் ஒத்து இருந்த வீரர்

குறித்ததோர் பொருட்கு முன்னாள்

ஈட்டிய தவமும் பின்னர்

முயற்சியும் இயைந்தது ஒத்தார்

மீட்டும்வாள் அரக்கர் என்னும்

தீவினை வேரின் வாங்கக்

கேட்டுணர் கல்வியோடு

ஞானமும் கிடைத்தது ஒத்தார்.

(22)

சுக்கிரீவன் இராமனை நோக்கிக் கூறுதல்

ஆயதோர் அமைதி யின்கண்

அருக்கன்சேய் அரசை நோக்கித்

தீவினை தீய நோற்றார்

என்னின்யார் செல்வ நின்னை

நாயகம் உலகுக் கெல்லாம்

என்னலாம் நலமிக் கோயை

மேயினன் விதியே நல்கின்

மேவலா காதுஎன் என்றான்.

(23)

தாங்கள் வந்த காரணத்தை இராமன் கூறுதல்

மையறு தவத்தின் வந்த

சவரிஇம் மலையில் நீவந்து

எய்தினை இருந்த தன்மை

இயம்பினள் யாங்கள் உற்ற

கையறு துயரம் நின்னாற்

கடப்பது கருதி வந்தேம்

ஐயநின் தீரும் என்ன

அரிக்குலத்து அரசன் சொல்வான்.

(24)

சுக்கிரீவன் இராமபிரானைச் சரணம் புகுதல்

முரணுடைத் தடக்கை ஓச்சி

முன்னவன் பின்வந் தேனை

இருள்நிலைப் புறத்தின் காறும்
 உலகெங்கும் தொடரிக் குன்று
 அரணுடைத் தாகி உய்ந்தேன்
 ஆருயிர் துறக்க லாற்றேன்
 சரணுனைப் புகுந்தேன் என்னைத்
 தாங்குதல் தருமம் என்றான். (25)

இராமன் சுக்கிரீவனுக்கு அபயம் அளித்தல்

என்றஅக் குரக்கு வேந்தை
 இராமனும்இரங்கி நோக்கி
 உன்றனக்கு உரிய இன்ப
 துன்பங்கள் உள்ள முன்னாள்
 சென்றன போக மேல்வந்து
 உறுவன தீர்ப்பல் அன்ன
 நின்றன எனக்கு நிற்கும்
 நேர்என மொழியும் நேரா. (26)

மாற்றினி உரைப்பது என்னே
 வானிடை மண்ணில் நின்னைச்
 செற்றவர் என்னைச் செற்றார்
 தீயரே எனினும் உன்னோடு
 உற்றவர் எனக்கும் உற்றார்
 உன்கிளை எனதுஎன் காதல்
 சுற்றம்உன் சுற்றம் நீஎன்
 இன்னுயிர்த் துணைவன் என்றான். (27)

வானரர்களும் தேவர்களும் மகிழ்தல்

ஆர்த்தது குரக்குச் சேனை
 அஞ்சனை சிறுவன் மேனி
 போர்த்தன பொடித்த ரோமப்
 புளகங்கள் பூவின் மாரி
 தூர்த்தனர் விண்ணோர் மேகம்
 சொரிந்தன அனகன் சொன்ன
 வார்த்தைஎக் குலத்து ளோர்க்கும்
 மறையினும் மெய்யென்று உன்னா. (28)

சுக்கிரீவன் இருக்கும் இருப்பிடத்தை நோக்கி வருமாறு அனுமன் இராமனை அழைத்தல்

ஆண்டெழுந்து அடியில் தாழ்ந்த
 அஞ்சனை சிங்கம் வாழி
 தூண்திரள் தடந்தோள் மைந்த
 தோழனும் நீயும் வாழி

ஈண்டுநம் கோயில் எய்தி
இனிதினின் இருக்கை காண
வேண்டுதும் அருளுக என்றான்
வீரனும் விழுமிழு என்றான். (29)

அனைவரும் ஒரு பூஞ்சோலையை அடைதல்

ஏகினர் இரவி சேயும்
இருவரும் அரிகள் ஏறும்
ஊகவெஞ் சேனை சூழ
அறந்தொடர்ந் துவந்து வாழ்த்த
நாகமும் நரந்தக் காவும்
நளினவா விகளும் நண்ணிப்
போகபூ மியையும் ஏசும்
புதுமலர்ச் சோலை புக்கார். (30)

சோலையின் சிறப்பு

ஆரமும் அகிலும் துன்றி
ஆவிர் பளிக்கு அறைய ளாவி
நாரநின் றனபோல் தோன்றி
நவமலர்த் தடங்கள் நாடும்
பாரமும் மருங்கும் தெய்வத்
தருவுநீர்ப் பண்ணை ஆடும்
சூரர மகளிர் ஊசல்
துவன்றிய சும்மைத்து அன்றே. (31)

**இரத்தின மணிகளின் சிறப்பு
கலி விருத்தம்**

அயர்வில் கேள்விசால் அறிஞர் வேலைமுன்
பயில்வில் கல்வியார் பொலிவில் பான்மைபோல்
குயிலு மாமணிக் குழவு சோதியால்
வெயிலும் வெள்ளிவெண் மதியும் மேம்படா. (32)

இராமனம் சுக்கிரீவனும் மலர்ப் பாயலில் அமர்ந்து பேசி மகிழ்தல்

ஏய அன்னதாம் இனிய சோலைவாய்
மேய மைந்தனும் கவியின் வேந்தனும்
தூய பூவணை பொலிந்து தோன்றினார்
ஆய அன்பினோடு அளவ ளாவுவார். (33)

இராமபிரான் நீராடி விருந்து உண்ணுதல்

கனியும் கந்தமும் காயும் தூயன
இனிய யாவையும் கொணர யாரினும்
புனிதன் மஞ்சனத் தொழில்பு ரிந்துபின்
இனிதுஇ ருந்துநல் விருந்தும் ஆயினான். (34)

இராமன் சுக்கிரீவனை அன்பொடு வினாவுதல்

விருந்தும் ஆகிஅம் மெய்ம்மை அன்பினோடு
 இருந்து நோக்கிநின்று இறைவன் சிந்தியாய்
 பொருந்து நன்மனைக்கு உரிய புவையைப்
 பிரிந்து ளாய்கொலோ நீயும்பின் என்றான். (35)

**இராமன் வினவியதற்கு அனுமன் பதில் கூறதல்
 இது முதல் 30 பாடல்கள் ஒரு தொடர்**

என்ற வேலையின் எழுந்து மாருதி
 குன்று போலநின்று இருகை கூப்பினான்
 நின்ற நீதியாய் நெடிது கேட்டியால்
 ஒன்றி யான்உனக்கு உரைப்பது உண்டெனா. (36)

நாலு வேதமா நவையில் சாலியின்
 வேலி யன்னவன் மலையின் மேலுளான்
 சூலி யின்னருள் துறையின் முற்றினான்
 வாலி என்றுளான் வரம்பில் ஆற்றலான். (37)

கழறு தேவரோடு அவுணர் கண்ணினின்று
 உழலும் மந்தரத்து உருவு தேயமுன்
 அழலும் கோள்அரா அகடு தேய்விடச்
 சுழலும் வேலையைக் கடையும் தோளிளான். (38)

நிலனும் நீருமாய் நெருப்பும் காற்றும்என்று
 உலைவில் பூதநான்கு உடைய ஆற்றலான்
 அலையின் வேலைசூழ் கிடந்த ஆழிமா
 மலையி னின்றும் இம் மலையின் வாவுவான். (39)

கிட்டு வார்பொரக் கிடைக்கில் அன்னவர்
 பட்ட நல்வலம் பாகம் எய்துவான்

எட்டு மாதிரத்து இறுதி நாளும் உற்று
 அட்ட மூர்த்திதாள் பணியும் அன்பினான். (40)

கால்செ லாதவன் முன்னர்க் கந்தவேள்
 வேல்செ லாதலன் மார்பின் வென்றியான்
 வால்செ லாதவாய் அலது இராவணன்
 கோல்செ லாதவன் குடைசெ லாதரோ. (41)

மேரு வேமுதல் கிரிகள் வேரொடும்
 பேரு மே யவன் பேரு மேல்நெடும்

காரும் வானமும் கதிரும் நாகமும்
தூரு மே அவன் பெரிய தோள்களால். (42)

பாரி டந்தவெம் பன்றி பண்டை நாள்
நீர்கி டந்தபேர் ஆமை நேருளான்
மார்பு இடந்தமால் எனினும் மற்றவன்
தார்கி டந்ததோள் தகைய வல்லதோ. (43)

படர்ந்த நீள்நெடுந் தலைப ரப்பிமீது
அடர்ந்து பாரம்வந் துறஅ னந்தனும்
கிடந்து தாங்கும்இக் கிரியை மேயினான்
நடந்து தாங்கும்இப் புவன நாளெலாம். (44)

கடல்உ ளைப்பதும் கால்ச ரிப்பதும்
மிடல்அ ருக்காதேர் மீது செல்வதும்
தொடர மற்றவன் சுளியும் என்றலால்
அடலின் வெற்றியாய் அயலின் ஆவவோ. (45)

வெள்ளம் ஏழுபத்து உள்ள மேருவைத்
தள்ள லானதோள் அரிகள் தானையான்
உள்ளம் இன்றிஅவ் வுயிரை அஞ்சலால்
வள்ள லேஅவன் வாழ வாழுமால். (46)

மழையி டிப் புறா வயவெஞ் சீயமா
முழையி டிப்புறா முரண்வெங் காலும்மெல்
தழைத டிப்புறச் சார்வு றாதவன்
விழைவி டத்தின்மேல் விளிவை அஞ்சலால். (47)

மெய்க்கொள் வாலினான் மிடல்இ ராவணன்
தொக்க தோளுறத் தொடர்ப் டுத்தநாள்
புக்கி லாதவும் பொழிய ரத்தநீர்
உக்கி லாதவும் உலகம் யாவதோ. (48)

இந்தி ரன்தனிப் புதல்வ னின்னளிச்
சந்தி ரன்தழைத் தனைய தன்மையான்
அந்த கன்தனக்கு அரிய ஆணையான்
முந்தி வந்தனன் இவனின் மொய்ப்பினோய். (49)

அன்ன வன்எமக்கு அரசனாக ஏன்று
இன்ன வன்இளம் பதம்இ யற்றுநாள்
முன்ன வன்குலப் பகைஞன் முட்டினான்
மின்எ யிற்றுவாள் அவுணன் மேன்மையான். (50)

முட்டி நின்றவன் முரண்உ ரத்தினேர்
ஓட்ட அஞ்சிநெஞ்சு உலைய ஓடினான்
வட்ட மண்டலத்து அரிது வாழ்வுஎனா
எட்ட ரும்பெரும் பிலனுள் எய்தினான். (51)

எய்து காலையப் பிலனுள் எய்தியான்
நொய்தின் அங்கவன் கொணர்வென் நோன்மையாய்
செய்தி காவல்நீ சிறிது போழ்துஎனா
வெய்தின் எய்தினான் வெகுளி மேயினான். (52)

ஏகி வாலியும் இருது ஏழொடு ஏழ்
வேக வெம்பிலம் தடவி வெம்மையான்
மோக வென்றிமேல் முயல்வின் வைகிடச்
சோகம் எய்தினன் துணைது ளங்கினான். (53)

அழுது அழுங்குறும் இவனை அன்பினில்
தொழுது இரந்து நின் தொழில் இது ஆதலால்
எழுது வென்றியாய் அரசு கொள்கெனப்
பழுதுஇது என்றனன் பரியு நெஞ்சினான். (54)

என்று தானும்அவ் வழியி ரும்பிலம்
சென்று முன்னவன் தேடு வேன்அவன்
கொன்று ளாந்தனைக் கொல்வன் அன்றெனில்
பொன்று வேன்எனப் புகுதல் மேயினான். (55)

தடுத்த வல்லவர் தணிவு செய்து நோய்
கெடுத்து மேலையோர் கிளத்து நீதியால்
அடுத்த காவலும் அரிகள் ஆணையால்
கொடுத்தது உண்டுஇவன் கொண்ட னன்கொலாம். (56)

அன்ன நாளின்மா யாவி அப்பிலத்து
இன்ன வாயினூடு ஏறும் என்னயாம்
பொன்னின் மால்வரைப் பொருப்பு ஒழித்து வேறு
உன்னு குன்றெலாம் உடன்அ டுக்கினோம். (57)

சேமம் அவ்வழிச் செய்து செங்கதிர்க்
கோம கன்தனைக் கொண்டு வந்தியாம்
மேவு குன்றின்மேல் வைகும் வேலைவாய்
ஆவி யுண்டனன் அவனை அன்னவன். (58)

ஓளித்த வன்னுயிர்க் கள்ளை உண்டுளம்
களித்த வாலியும் கடிதின் எய்தினான்

விளித்து நின்றுவேறு உரைபெ றான்இருந்து
அளித்த வாறுநன்று இளவ லார்எனா. (59)

வால்வி சைத்துவான் வளிநி மிர்ந்தெனக்
கால்வி சைத்தவன் கடிதின் எற்றலும்
நீல்நி றத்துவிண் நெடுமு கட்டவும்
வேலை புக்கவும் பெரிய வெற்பெலாம். (60)

ஏறி னான்அவன் எவரும் அஞ்சுறச்
சீறி னான்நெடும் சிகரம் எய்தினான்
வேறி லாதவன் புதல்வன் மெய்ம்மையாம்
ஆறி னானும்வந்து அடிவ ணங்கினான். (61)

வணங்கி அண்ணநின் வரவு இலாமையால்
உணங்கி உன்வழிப் படர உன்னுவேற்கு
இணங்கர் இன்மையால் இறைவ நும்முடைக்
கணங்கள் காவல்உன் கடன்மை என்றனர். (62)

ஆணை அஞ்சிஇவ் வரசை எய்திவாழ்
நாணி லாதஎண் நவையை நல்குவாய்
பூணு லாவுதோள் இணைபொ றாய்எனக்
கோணி னான்நெடுங் கொடுமை கூறினான். (63)

அடல்க டந்ததோள் அவனை அஞ்சிவெம்
குடல்க லங்கிஎங் குலம்ஓ டுங்கமுன்
கடல்க டைந்தஅக் கரத லங்களால்
உடல்க டைந்தனன் இவன்உ லைந்தனன். (64)

இவன் உலைந்துலைந்து எழுக டற்புறத்து
அவனி யுங்கடந்து அயல்அ டைந்தனன்
கவனம் ஒன்றிலான் கால்கடாய் என
அவனி வேலையேழ் அரியின் வாவினான். (65)

அனுமன் கூறி வருவதைக் கேட்ட இராமன் வியந்து கூறுதல்
என்று கால்மகன் இயம்ப ஈசனும்
நன்று நன்றுஎனா நனிதொடர்ந்துபின்
சென்ற வாலிமுன் சென்ற செம்மல்தான்
அன்று வாவுதற்கு அறிந்த னன்கொலாம். (66)

இணைய வாவிந்து இளவல் தன்னொடும்
வணையும் வர்கழல் கருணை வள்ளல்பின்பு
இணைய வீரர்செய் தமைஇ யம்புஎனப்
புணையும் வாகையான் புகறல் மேயினான். (67)

அனுமன் தொடர்ந்து வரலாற்றை உரைத்தல்

நக்க ரக்கடற் புறத்து நண்ணுநாள்
செக்கர் மெய்த்தனிச் சோதி சேர்கலாச்
சக்க ரப்பொருப் பின்த லைக்கும்அப்
பக்கம் உற்றவன் கடிது பற்றினான். (68)

பற்றி அஞ்சலன் பழியின் வெஞ்சினம்
முற்றி நின்றதன் முரண்வ லிக்கையால்
எற்று வான்எடுத்து எழுத லும்பிழைத்து
அற்றம் ஒன்றுபெற்று இவன்அ கன்றனன். (69)

எந்தை மற்றவன் எயிறு அதுக்குமேல்
அந்த கற்கும் ஓர் அரணம் இல்லையால்
இந்த வெற்பின் வந்து இவன் இருந்தனன்
முந்தை யுற்றதோர் சாபம் உண்மையால். (70)

உருமை என்றுஇவற்கு உரிய தாரமாம்
அரும ருந்தையும் அவன்வி ரும்பினான்
இருமை யும்துறந்து இவன்இ ருந்தனன்
கருமம் இங்குஇதுஎம் கடவுள் என்றனன். (71)

இவ்வரலாற்றைக் கேட்ட இராமபிரான் வாலியின் மீது சினம் கொள்ளுதல்

பொய்யி லாதவன் வரன்முறை அம்மொழி புகல
ஐயன் ஆயிரம் பெயருடை அமலர்க்கும் அமரன்
வைய நுங்கிய வாயிதழ் துடித்தது மலர்க்கண்
செய்ய தாமரை யாம்பலம் போதெனத் திகழ்ந்த. (72)

இராமபிரான் சினம்கொண்ட காரணம் உரைத்தல்

திறத்து மாமறை அயனொடு ஐம்முகன் பிறந்தேடிப்
புறத்து அகத்துணர் அரியதன் பொலன்அடிக் கமலம்
உறச்சி வப்பித் தரைமிசை யுறல்அறம் ஆக்கல்
மறத்தை வீட்டுதல் அன்றியே பிறிதுமற்று உண்டோ. (73)

ஈரநீங்கிய சிற்றவை சொற்றனள் என்ன
ஆரம் வீங்குதோள் தம்பிக்குத் தன்னரசு உரிமைப்
பாரம் ஈந்தவன் பரிவின் அன்று ஒருவன்முன் இளையோன்
தாரம் வவ்வினன் என்ற சொல் தரிக்குமாறு உளதோ. (74)

வாலியைக் கொல்வேன் என இராமன் உரைத்தல்

உலகம் ஏழினோடு ஏழும்வந்து அவன்உயிர்க்கு உதவி
விலகும் என்னினும் வில்லிடை வாளியின் வீட்டித்
தலைமை யோடுநின் தாரமும் உனக்கின்று தருவேன்
புலமை யோய்அவன் உறைவிடம் காட்டென்று புகன்றான். (75)

**இராமன் சொல்லைக் கேட்ட சுக்கிரீவன் தாங்கள் சிறிது
ஆலோசனை செய்ய வேண்டும் என உரைத்தல்**

எழுந்து பேருவ கைக்கடற் பெருந்திரை யிரைப்ப
அழுந்து துன்பத்துக்கு அக்கரை கண்டனன் அனயான்
விழுந்த தேயினி வாலிதன் வலியென விரும்பா
மொழிந்த வீரற்கு யாம்எண்ணுவது உண்டென மொழிந்தான். (76)

**சுக்கிரீவன் தன் துணைவர்களோடு தனித்து இருந்து
கலந்து ஆலோசித்தல் - அனுமன் கூறுதல்**

அனைய ஆண்டுரைத்து அனுமனே முதலிய அமைச்சர்
நினைவும் கல்வியும் நீதியும் சூழ்ச்சியும் நிறைந்தார்
எனையர் அன்னவ ரோடும்வேறு இருந்தனன் இரவி
தனையன் அவ்வழிச் சமீரணன் மகன்உரை தருவான். (77)

உன்னினேன் உன்றன் உள்ளத்தில் உள்ளத்தை உரவோய்
அன்ன வாலியைக் காலனுக்கு அளிப்பதோர் ஆற்றல்
இன்ன வீரர்பால் இல்லையென்று அயிர்த்தனை இனியான்
சொன்ன கேட்டுஅவை கடைப்பிடிப் பாய்எனச் சொன்னான். (78)

சங்கு சக்கரக் குறியுள தடக்கையில் தாளில்
எங்கும் இத்தனை இலக்கணம் யாவாக்கும் இல்லை
செங்கண் வில்கரத்து இராமன்அத் திருநெடு மாலே
இங்கு உதித்தனன் ஈண்டுஅறம் நிறுத்துதற்கு இன்னும். (79)

செறுக்கும் வன்திறல் திரிபுரம் தீயெழச் சினவிக்
கறுக்கும் வெஞ்சினக் காலன்தன் காலமும் காலால்
அறுக்கும் புங்கவன் ஆண்ட பேர்ஆடகத் தனிவில்
இறுக்கும் தன்மைஅம் மாயவற்கு அன்றியும் எளிதோ. (80)

என்னை ஈன்றவன் இவ்வுலகு யாவையும் ஈன்றான்
தன்னை ஈன்றவற்கு அடிமைசெய் தவம்அ.து ஐயா
உன்னை ஈன்றவற்கு உறுபதம் உளதென உரைத்தான்
இன்னதோன்றலே அவன்இதற்கு ஏது உண்டு இறையோய். (81)

துன்பு தோன்றிய பொழுதுடன் தோன்றுவன் எவாக்கும்
முன்பு தோன்றலை அறிதற்கு முடிவுஎன் என்றியம்ப
அன்பு சான்றென உரைத்தனன் ஐய என் யாக்கை
என்பு தோன்றல உருகினது எனிற் பிறிது எவனோ. (82)

பிறிது மன்னவன் பெருவலி ஆற்றலைப் பெரியோய்
அறிதி என்னின் உண்டு உபாயமும் அ.துஅரு மரங்கள்
நெறியில் நின்றன ஏழின் ஒன்று உருவ இந் நெடியோன்
பொறிகொள் வெஞ்சரம் போவது காண்எனப் புகன்றான். (83)

சுக்கிரீவன் இராமனை அடைந்து உரை செய்தல்

நன்று நன்றெனா நன்னெடுங் குன்றமும் நாணும்
தந்து ணைத்தனி மாருதி தோளிணை தழுவிச்
சென்று செம்மலைக் குறகியான் செப்புவது உளதால்
ஒன்று உனக்கென இராமனும் உரைத்தி அ.து என்றான். (84)

**சுக்கிரீவன் இராமனை நோக்கி மராமரங்கள் ஏழனுள் ஒன்றை
அம்பு கொண்டு துளைக்குமாறு கூறதல்**

ஏகவேண்டும் இந் நெறியென இனிதுகொண்டு ஏகி
மாக நீண்டன குறுகிட நிமிர்ந்தன மரங்கள்
ஆக ஐந்தினோடு இரண்டின் ஒன்று உருவநின் அம்பு
போக வேளன்றன் மனத்து இடர் போம்எனப் புகன்றான். (85)

இராமன், சுக்கிரீவன் கூறியவாறு உடன் படுதல்

மறுவி லான்அது கூறலும் வானவர்க்கு இறைவன்
முறவல் செய்துஅவன் முன்னிய முயற்சியை முன்னி
எறுழ்வ லித்தடந் தோள்களால் சிலையை நாண் ஏற்றி
அறிவி னால்அளப் பரியவற்று அருகு சென்று அணைந்தான். (86)

5. பெரியபுராணம் திருநாளைப் போவார் புராணம்

செயற்கருஞ் செயல்களைச் செய்த சிவனடியார்களின் வரலாற்றைக் கூறும் நூலாதலின் பெரிய புராணம் எனப் பெயர் பெற்றது. இதனை இயற்றியவர் சேக்கிழார். இந்நூலுக்கு ஆசிரியர் இட்டபெயர் 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்பதாகும்.

பெரியபுராணம் சைவ சமய உண்மைகளை நன்கு அறிய ஏற்ற நூலாகும். இனிய, எளிய நடையுடன் கவிச்சுவை மிக்கது. கற்பனை நயம் நிரம்பியது. அன்பின் வழி இறைவனை எளிதில் அடைய முடியும் என்பதை எடுத்தியம்புகின்றது. பல்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்த அடியார்களையும், ஒத்த நிலைகண்டு அவர்களின் திருத்தொண்டின் திறனை முறைபடக்கூறும் தீந்தமிழ்ப் பனுவலாக இந்நூல் நிலவுகின்றது. தமிழர் பண்பாட்டின் பெட்டகமாக விளங்குகின்றது. சைவசமய நூல்களில் 12ஆம் திருமுறையாக வைத்துப் போற்றப்படுகின்றது.

சேக்கிழார் தொண்டை நாட்டில் புலியூர்க் கோட்டத்துக் குன்றத்தூரினில் அநபாய சோழனின் அமைச்சராய் விளங்கியவர். இவர் இயற்பெயர் அருண்மொழித்தேவர். குடிப்பெயர் சேக்கிழார் என்று கூறுவர். காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி, இவர் புலமைத் திறனை வியந்து குலோத்துங்கன் 'உத்தம சோழ பல்லவன்' என்ற பட்டத்தைச் சூட்டியுள்ளார்.

இங்கு பாடமாக அமைவது திருநாளைப் போவார் நாயனார் புராணமாகும்.

பெரியபுராணம்

நனைமருவுஞ் சினைபொதுளி நறுவிரைகூழ் செறி தளிரில்
தினகரமண் டலம்வருடுஞ் செழுந்தருவின் குலம் பெருகிக்
கனமருவி அசைந்தலையக் களிவண்டு புடைசூழப்
புனல் மழையோ மதுமழையோ பொழிவொழியா பூஞ்சோலை. (1)

பாளைவிரி மணங்கமழும் பைங்காய்வன் குலைத்தெங்கின்
தாளதிர மிசைமுட்டித் தடங்கிடங்கின் எழப் பாய்ந்த
வாளைபுதை யச்சொரிந்த பழமிதப்ப வண்பலவின்
நீளமுதிர கனிகிழிதேன் நீத்தத்தில் எழுந்ததுகளும். (2)

வயல்வளமும் செயல்படுபைந் துடவையிடை வருவளமும்
வியலிடமெங் கணும்நிறைய மிக்கபெருந்த திருவின வாம்
புயலடையும் மாடங்கள் பொலிவெய்த மலிவுடைத் தாய்
அயலிடைவே றடிநெருங்கக் குடிநெருங்கி உளதவ்வூர். (3)

மற்றவ்வூர்ப் புறம்பணையின் வயல்மருங்கு பெருங்குலையில்
சுற்றம்விடும் பியகிழமைத் தொழில்உழவர் கிளைதுவன்றிப்
பற்றியபைங் கொடிச்சுரைமேற் படர்ந்தபழங் கூரையுடைப்
புற்குரம்பைச் சிற்றில்பல நிறைந்துளதோர் புலைப்பாடி (4)

கூருகிரமெல் லடியளகின் குறும்பார்ப்புக் குழுச் சுழலும்
வார்பயின்முன் நிலில்நின்ற வள்ளுகிரநாய்த் துள்ளுபறழ்
காரிரும்பின் சரிசெறிகைக் கருஞ்சிறார் கவர்ந்தோட
ஆர்சிறுமென் குரைப்படக்கும் அரைக்கசைத்த இருப்புமணி (5)

வன்சிறுதோல் மிசையுழத்தி மகவுறக்கும் நிழல் மருதும்
தன்சினைமென் பெடையொடுங்குந் தடங்குழிசிப் புதை நீழல்
மென்சினைய வஞ்சிகளும் விசிப்பறைதூங்கின மாவும்
புன்றலைநாய்ப் புனிற்றுமுழைப் புடைத்தெங்கும் உடைத்தெங்கும். (6)

செறிவலித்திண் கடைஞர்வினைச் செயல்புரிவை கறையாமக்
குறியளக்க உளைக்குஞ் செங் குடுமிவா ரணச் சேக்கை
வெறிமலர்த்தண் சினைக்காஞ்சி விரிநீழல் மருங் கெல்லாம்
நெறிகுழற்புன் புலைமகளிர் நெற்குறுபாட் டொலிபரக்கும். (7)

புள்ளுந்தண் புனற்கலிக்கும் பொய்கையுடைப் புடை எங்கும்
தள்ளுந்தாள் நடையசையத் தளையவிழ்பூங் குவளைமது
விள்ளும் பைங் குழற்கதிர்நெல் மிலைச்சிய புன் புலைச்சியர்கள்
கள்ளுண்டு களிதூங்கக் கறங்குபறை யுங்கலிக்கும். (8)

இப்படித்தா கியகடைஞர் இருப்பின்வரைப் பினின் வாழ்வார்
மெய்ப்பரிவு சிவன்கழற்கே விளைத்தஉணர் வொடும் வந்தார்
அப்பதியில் ஊர்ப்புலைமை ஆன்றதொழில் தாயத்தார்
ஓப்பிலவர் நந்தனார் எனஒருவர் உளரானார். (9)

பிறந்துணர்வு தொடங்கியபின் பிறைக்கண்ணிப் பெருந்தகைபால்
சிறந்தபெருங் காதலினால் செம்மைபுரி சிந்தை யராய்
மறந்தும்அயல் நினைவின்றி வருபிறப்பின் வழி வந்த
அறம்புரிகொள் கையராயே அடித்தொண்டின் நெறிநின்றார். (10)

ஊரில்விடும் பறைத்துடவை உணவுரிமை யாக்கொண்டு
சார்பில்வருந் தொழில்செய்வார் தலைநின்றார் தொண்டினால்
கூரிலைய முக்குடுமிப் படையண்ணல் கோயில் தொறும்
பேரிகையே முதலாய முகக்கருவி பிறவினுக்கும். (11)

போர்வைத்தோல் விசிவாரென் நினையவும் புகலும் இசை
நேர்வைத்த வீணைக்கும் யாமுக்கும் நிலை வகையில்

சேர்வுற்ற தந்திரியும் தேவாபிரான் அர்ச்சனைகட்கு
ஆர்வத்தி னுடன்கோரோ சனையும்இவை அளித்துள்ளார். (12)

இவ்வகையால் தந்தொழிலின் இயன்றவெலாம் எவ்விடத்தும்
செய்வனவும் கோயில்களில் திருவாயிற் புறநின்று
மெய்விரவு பேரன்பு மிகுதியினால் ஆடுதலும்
அவ்வியல்பில் பாடுதலு மாய்நிகழ்வார் அந்நாளில். (13)

திருப்புன்கூர்ச் சிவலோகன் சேவடிகள் மிகநினைத்து
விருப்பினொடுந் தம்பணிகள் வேண்டுவன செய்வதற்கே
அருத்தியினால் ஒருப்பட்டங் காதனார் தனில் நின்றும்
வருத்தமுறுங் காதலினால் வந்தவ்வூர் மருங்கணைந்தார். (14)

சீரேறும் இசைபாடித் திருத்தொண்டர் திருவாயில்
நேரேகும் பிடவேண்டும் எனநினைந்தார்க் கதுநேர்வார்
காரேறும் எயிற்புன்கூர்க் கண்ணுதலார் திருமுன்பு
போரேற்றை விலங்க அருள் புரிந்தருளிப் புலப்படுத்தார். (15)

சிலலோகம் உடையவாதம் திருவாயில் முன்னின்று
பலலோகங் கடப்பவர் தம் பணிவிட்டுப் பணிந்தெழுந்து
சுவலோடு வாரலையப் போவார்பின் பொருகூழல்
அவலோடும் அடுத்ததுகண்டு ஆதரித்துக் குளந்தொட்டார். (16)

வடங்கொண்ட பொன்னிதழி மணிமுடியார் திருவருளால்
தடங்கொண்ட குளத்தளவு சமைத்ததற்பின் தம் பெருமான்
இடங்கொண்ட கோயில்புறம் வலங்கொண்டு பணிந்தெழுந்து
நடங்கொண்ட விடைகொண்டு தம்பதியில் நண்ணினார். (17)

இத்தன்மை ஈசர்மகிழ் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சி
மெற்த்ததிருத் தொண்டுசெய்து விரவுவார் மிக்கெழுந்த
சித்தமொடுந் திருத்தில்லைத் திருமன்று சென்றிறைஞ்ச
உய்த்த பெருங் காதலுணர்வு ஒழியாது வந்துதிப்ப (18)

அன்றிரவு கண்துயிலார் புலர்ந்ததற்பின் அங்கெய்த
ஒன்றிய அணை தருதன்மை உறுகுலத்தோ டிசை வில்லை
என்றிதுவும் எம்பெருமான் ஏவல் எனப் போக்கொழி வார்
நன்றுமெழுங் காதல்மிக நாளைப்போ வேன் என்பார். (19)

நாளைப்போ வேன் என்று நாள்கள்செலத் தரியாது
புளைப்பூ வாய்பிறவிப் பிணிப்பொழியப் போவா ராய்ப்
பாளைப்பூங் கமுகுடுத்த பழம்பதியின் நின்றும் போய்
வாளைப்போத் தெழும்புழைஞ் சூழ்தில்லை மருங்கணைவார். (20)

செல்கின்ற போழ்தந்த திருவெல்லை பணிந் தெழுந்து
பல்குஞ்செந் தீவளர்த்து பயில்வேள்வி எழும் புகையும்
மல்குபெருங் கிடையோது மடங்கள்நெருங் கினவுங்கண்டு
அல்குந்தம் குலநினைந்தே அஞ்சி அணைந் திலர்நின்றார். (21)

நின்றவர்அங் கெய்தரிய பெருமையினை நினைப்பார் முன்
சென் றிவையுங் கடந்தூர் சூழ் எயிற்றிருவா யிலைப் புக்கார்
குன்றனைய மாளிகைகள் தொறுங்குலவும் வேதி கைகள்
ஒன்றியமு வாயிரம்அங் குளஎன்பார் ஆகுதிகள். (22)

இப்பரிசா யிருக்கவெனக் கெய்தல் அரிதென்றஞ்சி
அப்பதியின் மதிற்புறத்தின் ஆராத பெருங்காதல்
ஒப்பரிதாய் வளர்ந்தோங்க உள்ளுருகிக் கை தொழுதே
செப்பரிய திருவெல்லை வலங்கொண்டு செல் கின்றார். (23)

இவ்வண்ணம் இரவுபகல் வலஞ்செய்தங் கெய்தரிய
அவ்வண்ணம் நினைந்தழிந்த அடித்தொண்டர் அயர் வெய்தி
மைவண்ணத் திருமிடற்றார் மன்றில்நடங் கும்பிடுவ
தெவ்வண்ணம் எனநினைந்தே ஏசறவி னொடுந் துயில்வார். (24)

இன்னல்தரும் இழிபிறவி இதுதடை என் றேதுயில் வார்
அந்நிலைமை அம்பலத்துள் ஆடுவார் அறிந்தருளி
மன்னுதிருத் தொண்டரவர் வருத்தமெலாந் தீர்ப்பதற்கு
முன்னணைந்து கனவின்கண் முறவலோடும் அருள் செய்வார். (25)

இப்பிறவி போய்நீங்க எரியினிடை நீழுழ்கி
முப்புரிநூல் மார்பருடன் முன்னணைவார் என்ன மொழிந்து
அப்பரிசே தில்லைவாழ் அந்தணர்க்கும் எரியமைக்க
மெய்ப் பொருளா னார் அருளி அம்பலத்தே மேவினார். (26)

தம்பெருமான் பணிகேட்ட தவமறையோர் எல்லாரும்
அம்பலவர் திருவாயின் முன்பு அச்சமுடன் ஈண்டி
எம்பெருமான் அருள்செய்த பணிசெய்வோம் என்றேத்தித்
தம்பரிவு பெருகவருந் திருத்தொண்டர் பாற்சார்ந் தார். (27)

ஐயரே அம்பலவர் அருளால்இப் பொழுதணைந்த தோம்
வெய்யஅழல் அமைத்துமக்குத் தரவேண்டி என விளம்ப
நையுமனத் திருத்தொண்டர் நான்உய்ந்தேன் எனத் தொழுதார்
தெய்வமறை முனிவர்களும் தீயமைத்த படி மொழிந்தார். (28)

மறையவர்கள் மொழிந்ததற்பின் தென்றிசையின் மதிற்புறத்துப்
பிறையுரிஞ்சுந் திருவாயின் முன்னாகப் பிஞ்ஞு கர்தம்
நிறையருளால் மறையவர்கள் நெருப்பமைத்த குழி எய்தி
இறையவர்தாள் மனங்கொண்டே எரிசூழ வலங் கொண்டார். (29)

கைதொழுது நடமாடுங் கழலுன்னி அழல்புக்கார்
எய்தியஅப் பொழுதின்கண் எரியின்கண் இம்மாயப்
பொய்தகையும் உருவொழித்துப் புண்ணியமா முடிவடிவாய்
மெய்திகழ்வெண் ணூல்விளங்க வேணிமுடி கொண்டெழுந்தார். (30)

செந்தீமேல் எழும்பொழுது செம்மலர்மேல் வந்தெழுந்த
அந்தணன் போல் தோன்றினார் அந்தரதுந் துபி நாதம்
வந்தெழுந்தது இருவிசும்பில் வானவர்கள் மகிழ்ந் தார்த்துப்
பைந்துணர்மந் தாரத்தின் பனிமலர்மா ரிகள் பொழிந்தார். (31)

திருவுடைய தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் கை தொழுதார்
பரவரிய தொண்டர்களும் பணிந்துமனம் களி பயின்றார்
அருமறைசூழ் திருமன்றில் ஆடுகின்ற கழல்வணங்க
வருகின்றார் திருநாளைப் போவாராம் மறை முனிவர். (32)

தில்லைவாழ் அந்தணரும் உடன்செல்லச் சென்றெய்திக்
கொல்லைமான் மறிக்கரத்தார் கோபுரத்தைத் தொழுதிறைஞ்சி
ஓல்லைபோய் உட்புகுந்தார் உலகய்ய நடமாடும்
எல்லையினைத் தலைப்பட்டார் யாவர்களும் கண்டிலரால். (33)

அந்தணர்கள் அதிசயித்தார் அருமுனிவர் துதிசெய்தார்
வந்தணைந்த திருத்தொண்டர் தம்மைவினை மாசறுத்துச்
சுந்தரத்தா மரைபுரையுந்த துணையடிகள் தொழுதிருக்க
அந்தமிலா ஆனந்தப் பெருங்கூத்தர் அருள்புரிந்தார். (34)

மாசுடம்பு விடத்தீயின் மஞ்சனஞ்செய் தருளியெழுந்து
ஆசில்மறை முனியாகி அம்பலவர் தாளடைந்தார்
தேசுடைய கழல்வாழ்த்தித் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் வினைப்
பாசமற முயன்றவர்தம் திருத்தொண்டின் பரிசுரைப்பாம். (35)